

CEMAL NAR

**İSLAM'A GÖRE
IRKÇILIK
MİLLİYETÇİLİK**

CEMAL NAR

07. 01. 1955 de Kahramanmaraş / Hartlap'ta doğdu. İlkokulu kendi şehrinde, İmam Hatip Lisesini 1973'de Diyarbakır'da, Yüksek İslam Enstitüsü'nü 1977 de Kayseri'de bitirdi ve aynı yıl Kahramanmaraş /Andırın Lisesine Din Dersi Öğretmeni olarak tayin edildi. 1980'de atandığı Kahramanmaraş İmam Hatip Lisesinde eğitim ve öğretimin yanında uzun yıllar değişik yerlerde sohbet, vaaz, seminer, konferans ve yazılarıyla halk eğitimine katkı sundu, irşat ve tebliğ hizmetlerinde bulundu. Aynı okuldan 2003'de emekli olmak zorunda kalan yazar, halen okuma, yazma, irşat ve tebliğ çalışmalarını sürdürmektedir. Evli ve dört çocuk babasıdır.

Cemal Nar yazılı çalışmalarının bir kısmını www.cemalnar.com sitesinde yayınlamaktadır. Sohbet, vaaz, ders, seminer, konferans gibi görsel çalışmalarının bir kısmını da videolar halinde Youtube sayfasında sunmaktadır. Zaman içinde değişik gazete, dergi ve sitelerde yazdı. İnternette yazarın binlerce makalesine ve videosuna erişilmektedir.

Yayınlanmayı bekleyen birçok eseri yanında yazarın yayınlanmış kitapları şunlardır:

1- Anılar Ve İbretler 2- Bu Sistemden İslam'a 3- İslamlaşma Bilinci 4- İslam Sancısı 5- Arş Gölgesi 6- Tasavvufun Anahtarı 7- Âlimin Önderliği 8- İslam'da Devlet Ve Siyaset 9- İlim Ve Özgürlük 10- İlim Ve İktidar 11- İmanın Kıymeti ve Korunması 12- İman Ve Etkisi 13- Aydınlanma Yolu Tasavvuf 14- İnançta Arınma 15- İnançta Kirlenme 16- Okuma Aşkısı 17- İslam'a Göre İrşat ve PKK Ekseninde Kürt Sorunu 18- İnsana Ulaşmak 19- İslam'da Cihad Hak Batıl Mücadelesi 20- İnançın

Kıvancı 21- Sistem ve Şeriat 22- Osmanlıdan Cumhuriyete
Büyük Kırılma 23- Gönül Aığı 24- Laiklik Sorgulaması 25-
Derdimiz İslam 26- Adı Konmamış Savaş 27- Batılılaşmayla
Hesaplaşma 28- Aydınların Karanlığı 29- Kitap Sevgisi Yazma
Aşkı 30- İmam Hatip Davası Ve Hacı Kalay 31- İslam'ın Özeti 32-
İslam'da İrkçılık Ulusalcılık Milliyetçilik 33- İslam'sız Olmaz 34-
İlimsiz Olmaz 35- Davetsiz Olmaz 36- Hesaplaşmadan Olmaz
37- Kıymet Bilmek 38- Hatırlatmalar 39- Laik Sistemde İslamî
Siyaset Sorunu 40- Müslüman Kimliğin Kodları 41- Bize Düşen
42- İslam davası 43- Din Diyalog Ve İlimli İslam 44- İslam'da
Sakal Ve Kıyafet 45- Okuduğın Kadarsın 46- İslam'da İnsan
İlişkileri - Din Muameledir- 47- İslam'a Ensar Olmak 48-
Tanıdığım Maraşlı Hocalar. 49- Acilen İslam Birliğı 50- Engin
Gönül Yüce Ruh 51- İslam'da İnsan Onuru Ve Çağa Yansması
52- Güncelin Dili 53- Hizmetten Teröre Gülen Sorgulaması 54-
Türkiye'de Dindar Siyaset Pratiğı 55- İnternette Kral Sözler 56-
İslam Düşüncesinde Sağlık Ve Şifa 57- Hastalara Armağan 58-
Maraş Hazineleri 59- Birey Üstüne Eleştiriler 60- İlim Ve Alim
Üstüne Eleştiriler 61- İrfan Hayatımız Üstüne Eleştiriler 62-
Devlet Ve Medeniyet Yolu Hicret 63- Sevgili Peygamberimiz
Mekke Döneminde İslam'a davet 1- 2. Ciltler 64- Peygamber
Örneğinde Ahlak Ve Merhamet 65- Kalpten Dile Eğitim Ve
Terbiye 66- Batılılaşma Cinetinde Aydınlar Ve Kurumlar 67-
Kitap Ve Yazma Sorumluluğı 68- Allah'ın Yardımı Ve Zafer
Şartları 69- İslam Açısından Laiklik Ve Sekülerizm 70- İmam
Hatip Davası 71- İslam'a Göre İrkçılık Milliyetçilik 72-
Osmanlıdan Cumhuriyete İrkçılığın Temelleri 73- Sistemin İrkçı
Provokasyonları 74- Kürt Sorunu Ve PKK Terörü

İTHAF

*“Ben böyle bakıp durmıyacaktım, dili bağlı,
İslâm'ı uyandırmak için haykıracaktım.
Gür hisli, gür îmanlı beyinler, çoşar ancak,
Ben zâten uzun boylu düşünmekten uzaktım!
Haykır! Kime lâkin? Hani sahipleri yurdun?
Ellerdi yatanlar, sağa baktım, sola baktım;
Feryâdımı artık boğarak, na'sını, tuttum,
Bin parça edip şi'rime gömdüm de bıraktım;
Seller gibi vâdiyi enînim saracakken,
Hiç çağlamadan, gizli inen yaş gibi aktım.
Yoktur elemimden şu sağır kubbede bir iz;
İnler "Safahât"ındaki hüsran bile sessiz!”*

Bana inlemeleri anamın ninnileri kadar yakın olan,
hayatta hiç yan yana olamadıyak da bana manen her zaman en
yakınlarımdan olan, yolda yoldaşım, dâvâda arkadaşım, derdim
dermanımı kesince eteğinden yapışıp

*Gitme ey “âbim”, beraber oturup ağlaşalım,
Elelmim bir yüreğin kârı değil, paylaşalım*
dediğim büyük şair, derin mütefekkir, yaman mücahit, sadık
Müslüman, İslam için kükreyen koca arslan, büyük üstadım
Mehmet Akif Ersoy Hazretlerinin kudsî ruhuna hürmet ve
muhabberimle...

Cemal Nar

İÇİNDEKİLER

Önsöz.....	5
Giriş.....	7
İSLAM'A GÖRE İRKÇILIK MİLLİYETÇİLİK.....	11
İslam Ve İnsan.....	11
İnsanlar Eşit Yaratılmıştır.....	13
Çok Boyutlu Eşitlik.....	17
İslam'ın İrkçılığı Yasaklamıştır.....	22
Yersiz Atalarla Övünme.....	26
İslam Dünyasında İrkçılığın Hortlaması.....	34
İrkçılık İsyan Sebebidir.....	38
İslam ve Birlik.....	44
Birlik Sebepleri.....	53
İrkçılık Bölücülüktür.....	59
İrkçi Bel'am'ların Çirkin Fetvaları.....	66
Korkunç Bir İhanet.....	72
Sonsöz.....	76

Önsöz

Bizi “insan” olarak yaratan Rabbimize hamd ve şükür ederek över, razı olduğu dinini bize yaşayarak öğreten Hazreti Resul Muhammed Mustafa’ya, temiz ehl-i beytine ve mübarek ashabına salat ve selam ederiz.

İrkçılık, belli bir ırkın doğuştan gelen tabii bir üstünlüğünü savunan görüştür. Bu görüşe göre atalardan evlatlara genler ve kalıtım yoluyla geçen ruhî karakter ve fiziki özellikler sebebiyle ahlak ve şahsiyet, akıl ve zeka, bilgi ve beceri edinmede kabiliyet ve başarı gibi temel insani özellikler, belli ırklarda doğuştan vardır. Dolayısıyla bu ırklar başkalarına üstündür. İrkçılığın inandığı saçmalık budur maalesef.

“Bunun tabii sonucu nedir?” diye sormaya gerek var mıdır? Çünkü cevap bellidir: Üstün olan ırk, öyle olmayan ırkları yönetecektir. Yönetilmeye mahkum olan ırklar ise, üstün olan yönetici ırkların emrinde, hizmetinde çalışacaklardır.

şte ırkçılık, zulüm ve sömürüyü haklı kılan, ona kılıf hazırlayan çirkin ve aşağılık bir görüştür. Tarih boyunca üstün sayılan ırkların diğer ırklar üzerinde egemenlik kurma ve sömürme girişimlerinde meşrulaştırıcı bir gerekçe olarak kullanılmıştır ırkçılık. Böyle bir toplumda birlik ve beraberlikten, sevgi ve kardeşlikten, adalet ve eşitlikten bahsedilebilir mi?

Son birkaç yüzyılımız bu kavmiyetçilik, ırkçılık, bölücülük belası ve fitnesiyle geçti maalesef. Dünya savaşları yaşadık bu yüzden. Osmanlı Devleti dağıldı, döküldü, bölündü ve nihayet yıkıldı bu sebepten. Canımız gitti, malımız gitti, emeğimiz ve enerjimiz gitti bu mel'un yolda. Toplumda derin yaralar açıldı, insanımız dininden, imanından, birlik ve beraberlik duygusu ve düşüncelerinden, sevgiden, saygıdan ve sıcak komşuluk ilişkilerinden oldu.

Bu canavar neyimizi yutmadı ki...

Bu bela olmasaydı biz bambaşka bir devlet ve millet olacaktık bugün. Daha zengin, daha güçlü, daha hatırlı, daha mutlu olacaktık. Hepsinin birincil katili ırkçılıktır.

Nedir bu bela? Başımıza nereden geldi? Nasıl kurtuluruz?

Bunlar önemli sorulardır. Çünkü bunlar en büyük sorunlarımıza ışık tutmaktadır. İşte biz de bu kitapta bunları irdelemeye, araştırmaya ve bir çare sunmaya çalışacağız. Aslında hep var olan, hani şu bildik çare var ya, işte o çareler çaresi zenginliğimize işaret etmeye çalışacağız inşallah.

Kitaba emeği geçen herkese teşekkür ediyorum. Her işimizin eninde de sonunda da hamdolsun âlemlerin Rabbi Allah Tealaya.

Giriş

Önsöz’de ırkçılık için, “belli bir ırkın doğuştan gelen tabii bir üstünlüğünü savunan görüştür. Buna göre atalardan evlatlara genler ve kalıtım yoluyla geçen karakter ve fiziki özellikler sebebiyle ahlak ve şahsiyet, akıl ve zeka, bilgi ve beceri edinmede kabiliyet ve başarı gibi temel insani özelliklerin belli ırklarda doğuştan vardır. Dolayısıyla bu ırklar başkalarına üstündür” demiş ve onun “saçmalık” olarak nitelendirmiştik.

Nihayet insanın “zalim ve cahil”¹ sıfatlarından ve zafiyetlerinden kaynaklanan ırkçılık, insanlık tarihi içinde uzun bir geçmişe sahiptir. Eski Yunan, Roma, Mısır toplumlarında

---

¹ **“Biz emaneti göklere, yere, dağlara teklif ettik de onlar bunu yüklenmekten kaçındılar, zira sorumluluğundan korktular, ama onu insan yükledi. İnsan bu emanetin hakkını gözetmediğinden cidden çok zalim, çok cahil bulunuyor.”**(Ahzabp, 72.)

Emanet: farzlar, yükümlülükler, Allaha itaat, akıl ve düşünme kabiliyeti şeklinde tefsir edilmiştir. Kader sırrı yani Allahın takdirine razı olma, diyenler de vardır. İnsana verilen benlik de emanetin bir unsurunu teşkil eder. Benlik bütün mahluklar içinde yalnız insana verilmiştir. Eğer insandaki ene (ben) gerçek mahiyetini anlayıp Rabbine yönelmezse dünyayı zulüm, inkâr ve şirkinin dehşeti ile dolduran bir mahiyete dönüşür. Vallahü a'lem.(Bu kısa açıklama Suat Yıldırım’n mealinden alınmıştır.)

egemen uluslar kendilerinin tabii olarak başkalarına üstünlüklerine inanırlar, kendilerinden olmayan kavimleri ikinci sınıf insan, dolayısıyla köle ve hizmetçi olmak üzere yaratılmış topluluklar olarak değerlendirirlerdi. İsrailoğulları gibi kimi toplumlarda ise ırkçılık dini bir nitelik kazanmıştı.¹ Kendilerinin seçilmiş ulus olduklarına inanan İsrailoğulları,² İslâm'ın tebliğ edildiği dönemde, sırf kendi milletlerinden olmadığı için haset ederek Hz. Muhammed (s.a.s)'in peygamberliğini kabul etmemişlerdi.³

“Onların bu tutumları: Bize ateş, sadece sayılı günlerde dokunacaktır, demelerinin bir sonucudur. Onların vaktiyle uydurdukları şeyler de dinleri hakkında kendilerini yanıltmıştır.” (Al-i İmran: 3/24)

---

¹ **“Onların bu tutumları: Bize ateş, sadece sayılı günlerde dokunacaktır, demelerinin bir sonucudur. Onların vaktiyle uydurdukları şeyler de dinleri hakkında kendilerini yanıltmıştır.”** (Al-i İmran: 3/24)

² **“Hem yahudiler, hem de hıristiyanlar "Biz Allahın evlatları ve sevgilileriyiz." dediler. De ki: "Öyleyse niçin Allah sizi günahlarınız sebebiyle cezalandırıyor?" Hayır, bilakis siz Onun yarattığı birer beşer topluluğusunuz. Allah dilediğini affeder, dilediğini cezalandırır. Göklerde, yerde ve ikisi arasında olan her şeyin hakimiyeti Allahındır. Dönüş de Ona olacaktır.”**(Maide, 5/18.)

³ **“Allah'ın kullarından dilediğine peygamberlik ihsan etmesini kışkandıkları için Allah'ın indirdiğini (Kur'an'ı) inkar ederek kendilerini harcamaları ne kötü bir şeydir! Böylece onlar, gazap üstüne gazaba uğradılar. Ayrıca kafirler için alçaltıcı bir azap vardır. Onlara: "Allahın indirdiği bu Kur'ana da iman edin" denildiği vakit: "Biz sadece bize indirilene inanırız" derler. Kur'an, ellerindeki Tevratı tasdik eden hak kitap olmasına rağmen, kendi kitaplarından başkasını inkâr ederler.”** (Bakara: 2/90-91)

İslam Dünyasında kökü Emevîler'e kadar uzanan ve Osmanlı döneminde ümmeti paramparça eden ırkçılık belası bugün de özelde Türkiye'nin, genelde bütün bir İslam Ümmetinin başına gelen en büyük musibet ve yaşadığı en feci felakettir.

İnsan toplumunun ırklara, kabilelere ayrılmasının sebep ve hikmeti, onların tanışmaları ve her türlü bilgi ve beceride yardımlaşmaları isteğidir. Bu amaca bağlı olarak insanlar ayrı ayrı ırk, renk, dil ve yerlerde yaratılmışlardır. Zulüm ve sömürüye neden olacak doğuştan gelen kalıtsal bir üstünlük asla söz konusu değildir. İnsanların ve toplumların iyilik ve üstünlükleri yalnızca inançlarına, yaşama biçimlerine bağlıdır, Allah'ın emirlerine uyma, yasaklarından kaçınma konusundaki titizliklerinden kaynaklanır.¹

Hiç şüphesiz medenî bir toplum, hayvanlar gibi iç güdülerinin buyruğunda yaşayan insanlardan değil, özgür iradeleriyle seçtikleri inanç ve ilkeler çevresinde toplanan insanlardan oluşur. Bu yüzden "İslâm Toplumu", İslâm'ı bir din, bir sistem, bir hayat tarzı ve yaşama biçimi olarak gören ve düzenleyen, bunu bilinçli bir tercihle isteyen inanan insanların oluşturduğu bir toplumdur. Belirleyici tek etkenin inanç olduğu bu toplumun oluşmasında başka hiçbir maddi ya da manevi etkenin temel katkısı yoktur. Aynı akide çerçevesinde çevreleşen ve birleşen insanlar, kan bağları olmasa da kardeşirler.²

Buna karşılık, aynı inancın paylaşılmaması durumunda, ana, baba, evlat ve akraba arasında bile bir yakınlıktan söz

---

¹ Hucurat, 13.

² Hucurât, 10

edilemez. İman etmediği için babasının çağrısına uymayan Hz. Nuh'un oğlu onun ailesinden sayılamaz.¹

Böyle bir durumda aynı inancı paylaşan müminler, küfrü İslam'a tercih etmeleri durumunda ne babalarını, ne kardeşlerini, ne de kavim ve kabilelerini "veli", yani yönetici, dost ve yardımcı kabul edinebilirler.² Hiçbir mümin, babası, oğlu, kardeşi ya da diğer bir yakını da olsa, Allah'a ve Peygamberine düşman olan kimseye sevgi besleyemez.³

İleride geniş olarak değineceğimiz bu temel çerçeveyi çizdikten sonra şimdi İslam'a göre ırkçılığın ayrıntılarına girebiliriz.

---

¹ Hud, 146

² Tevbe, 23

³ Mücadele. 22

İSLAM'A GÖRE İRKÇILIK MİLLİYETÇİLİK

İslam Ve İnsan

Bilindiği gibi Allah Teâlâ önce yerleri ve gökleri yarattı ve yaşamaya müsait kıldı. Sonra canlıları, en sonunda da insanları yarattı. Bütün bunlardan sonra da bu mükemmel evrende, bu güzel dünya içinde, bu en güzel kıvamda yaratılan insana, en büyük armağan olarak İslam'ı sundu. Ama iradî, yani isteğe bağlı olarak.¹

---

¹ “Biz emaneti göklere, yere, dağlara teklif ettik de onlar bunu yüklenmekten kaçındılar, zira sorumluluğundan korktular, ama onu insan yükledi. İnsan bu emanetin hakkını gözetmediğinden cidden çok zalim, çok cahil bulunuyor.”(Ahzabp, 72.)

“De ki: Hak Rabbinizden'dir. Artık bundan sonra dileyen inansın, dileyen inkâr etsin.” (Khef, 29)

“Dinde zorlama yoktur. Artık doğru ile yanlış birbirinden ayrılmıştır. Artık her kim tâğutu inkar edip, Allah'a inanırsa, sağlam bir kulpa yapışmıştır ki, o hiçbir zaman kopmaz. Allah, her şeyi işitir ve bilir.” (Bakara 256)

Dinin konusu, zorunlu fiiller, davranışlar değil; isteğe bağlı fiiller ve davranışlardır. İmtihan ve sonunda mükafat veya ceza ancak bu şekilde mantıklı ve hikmetli olabilir. İnsanın diğer varlıklara göre değeri ve şerefi de buradadır. Ancak “Dinde zorlama yoktur” ayeti, bazı tanrıtanımların sandığı gibi “insanlar din seçiminde özgürdürler. İsterlerse kafir de olabilir, dini kökten ret de edebilirler. Bunun dünya

Yani muhteşem varlık insan, bu güzel evren ve dünyada mutlu olabilmek için İslam'a inanmalı ve yaşmalıdır. Allah Teâlâ bu ilahî din ile, insanlara en güzel bir şekilde rahat ve mutlu yaşamının şeklini, biçimini, ölçülerini, sınırlarını bildirdi. Ama icbar etmedi. İstedi ki insan akli ve iradesiyle gönüllü alsın ve yaşasın bu dini. Yaşasın ve görsün güzel neticesini.

İnananlar yaşadılar ve gördüler. Mutlu da oldular. İnanmayanlar da yaşadılar ve gördüler, mutlu da olamadılar. Azap içinde yaşadılar. Kat be kat karanlıklar şeklinde gerçekleşen zulümleri yaşadılar. Çekti acısını İslamsızlığın inkarcı insan. Ama ne acıdır ki ders ve ibret almadı bütünüyle. Hep yan yana yaşadı iman ve küfür, Müslüman ve kafir. Hatta bazen münafıklıkla iç içe oldu inanç ve inkar. Herkese gittiği yol şirin geldi.¹ Ama yaşanan azaplar ortadaydı ve ahirette daha da büyüğüyle tehditler vardı.²

Allah Teâlâ'nın dininde "inanınlar kardeşler" olduğu gibi "Küfür tek millettir" de.³ İman insanları sevgiye, saygıya, adalete, insafa, ikrama, hizmete ve iyiliğe çağırırken, inkar da nefis ve şeytanla birleşerek hep hırsa, şehvete, zevke, toplamaya, düşmanlığa, ayrılığa, zulme, ırkçılığa, nifak ve tefrikaya çağırırdı.

---

veya ahirette birceza veya mükafatı yoktur" anlamına asla değildir. Çünkü bu, insanın sorumluluğunu inkar olur ki "emanet" anlayışına aykırıdır.

¹ Bkz. Müminun, 23/53.

² Bkz. "...çırası insanlarla taşlar olan kâfirler için hazırlanmış o ateşten sakının." Bakara, 2/24.

³ Bu hadisin manasını şu ayet destekler: "Kâfir olanlar birbirlerinin dostlarıdır." (Enfâl: 73)

İrkçılık, din açısından haram kılınan ve yasaklanan bir düşünce ve davranış biçimi olduğu kadar, akıl ve mantık açısından da aptal ve ahmak bir olguydu. Normalde insanın kabul edemeyeceği bir şeydi. Ama inkarın beslediği az önce sayılan duygular, dürtüler ve güdüler devreye girince insan bu ahmaklık ve aptallığı görmezlikten geldi. “Aşırı sevginin gözü kör ettiği” gerçeğini artık bilmeyen yoktu.

Biz bu dinin insan sevgisi ve rahmet tarafını, birleştirici ve eğitici tarafını çok değişik makale ve yazılarımızda işledik. Ama ırkçılığı anlatan bu kitabımızda da sorunu temelinden tanımamız ve çözüm sunmamız için bu konuyu dibaceye almamız gerekmekteydi. Şimdi burada yeniden benzer şeyleri yazma yerine daha önce yazdıklarımızı kısaca bir hatırlatmak istedik.

İnsanlar Eşit Yaratılmıştır

İslam öncesi cahiliye devrine baktığımızda Araplar arasında korkunç bir ırkçılığın hayat sürmekte olduğunu, eşitlik diye bir ilkenin asla söz konusu olmadığını görürüz. Alabildiğine kabile ve soy asabiyetine meftun bu cahiliye insanları arasında dolayısıyla haksızlık ve zulüm bitip tükenmiyordu. Zira bünyesinde iman ve fitrat kadar potansiyel olarak zulüm ve inkarı da barındıran insan, kendini ve yakınlarını sevme, koruma ve üstün görme güdüsüyle, temelinde duygusallık yatan ırkçılığa meyyaldi. Eğer bütün hayatını toptan değiştirecek etkinlikte ilahî bir mesajı almamış olsaydı, sırf akıl ve mantıkla bu duygu ve düşüncelerini bastırmak zor olacaktı. Nitekim tarih de bunun şahididir.

Bırakın başka ırkları, Araplar kendi kabileleri arasında bile büyük bir asabiyet ve ırk davası güderlerdi. İslâm, getirdiği

evrensel kardeşlik ilkesi ile Cahiliye Döneminde şiddetle hüküm süren bu ırkçılık adetini ayaklar altına alarak ezip yok etti. Kendilerini soylu ve üstün gören Mekke aristokratlarının zulüm ve baskılarına rağmen İslâm, Romalı Süheyb, Habeşli Bilal ve İranlı Selman gibi aşağılanan insanların çabalarıyla başarıya ulaşarak imana dayanan evrensel bir sevgi, kardeşlik, yardımlaşma ve merhamet toplumu oluşturdu.

İslam'ın temel inancı, insanı Allah Teâlâ yaratmıştır. Önce Hz. Adem, sonra ondan eşi, bu ikisinin izdivacından da evlatları, zürriyetleri yaratılmıştır.¹ Bu yüzden insanlara “Ben-î Âdem” denmiş ve “mükerrem” kılınmıştır.²

Hz. Ali (ra.) da bu yüzden bütün insanları “yaratılıştan kardeş” olarak nitelemiştir. Buna göre mü'minler iman sebebiyle, gayr-i müslimler de hilkat, yani yaratılış sebebiyle kardeşlerdir. Eskilerin “kavmiyetçilik”, yenilerin “ırkçılık” dediği durum ise bu inanca tamamen ters düşen bir durum, bir olgu, bir fık, bir sapkınlık ve küfürdür.

İşte bu inanç sebebiyledir ki, Asr-ı Saadette hiçbir kişinin, sınıfın, soyun, beldenin, dilin, rengin her ne surette olursa olsun bir ayrıcalığı, imtiyazı, üstünlüğü yoktur. İslâm ülkesinde yaşayan bütün insanlar, hukuken eşittirler. Köle veya zimmî (gayr-i müslim vatandaş) bile olsalar durum farklı değildir. O kadar ki bu dinin Peygamberi, ne kendisi için, ne de ailesi için pozitif bir ayırmacılık, özel bir statü ile korumacılık, hukukun üstünlüğünden ve kanunların herkese adil ve eşit olarak uygulanmasından bir dokunulmazlık zırhı ile istisna edilmeyi asla istememiştir.

---

¹ Hucurat, 13; karş. Yunus, 19; Nisa, 1; A'raf, 189

² İsra, 70

Bu inanç ve duruşun temelleri hiç kuşkusuz Kur'an-ı Kerim ve sünnet-i seniyyeden kaynaklanmaktadır. Çünkü Kur'an, bütün insanların bir erkek ve bir dişiden yaratıldığını, saygınlığın da ancak takva ile olduğunu bildirir.¹ Bir temel ilke de, inananların kardeş olduğudur.

Peygamberimiz (sav), çok yoğun biçimde bu kardeşlik ve eşitlik ilkesine dikkat çekmiş, Arab'ın Acem'e (Arap olmayana), Acem'in Arab'a asla üstünlüğünün olmadığını ısrarla vurgulamıştır.² O'nun (sav) ifadesiyle insanlar "bir tarağın dişleri gibi" eşittirler.³

Hz. Peygamber (s.a.s)'de câhilî bir âdet olan ırkçılığı sık sık gündeme getirerek eleştirmiş ve yasaklamıştır. Veda haccı sırasında, "Veda Hutbesi" olarak bilinen ünlü konuşmasında "Arab'ın Arap olmayana, Arap olmayanın Arab'a, beyaz renklinin siyaha, siyah renklinin beyaza bir üstünlüğü olmadığını, üstünlüğün yalnızca takva ile olduğunu" ilan etmiştir.⁴

Mekke'nin fethinde, Kabe'yi tavaf ettikten sonra yaptığı konuşmada Hz. Peygamber (s.a.s) aynı gerçeği şöyle dile getirmiştir:

"Sizden câhiliyye ayıplarını ve büyüklenmesini gideren Allah'a hamd olsun. Ey insanlar, tüm insanlar iki gruba ayrılırlar. Bir grup iyilik yapan, iyi olan ve kötülükten sakınanlardır ki bunlar Allah nazarında değerli olan kimselerdir. ikinci grup ise günahkar ve isyankar olanlardır ki bunlar da Allah nazarında

---

¹ Hucurat, 10.

² Aclunî, Keşfü'l Hafa, hn: 2847

³ Ahmed, Müsned, 5/411

⁴ Rudanî, Cemu'l Fevaid, 2/160 (3634)

değersiz olanlardır. Yoksa insanların hepsi Adem'in çocuklarıdır; Allah Adem'i de topraktan yaratmıştır."

İrk üstünlüğü düşüncesinin temelsizliği başka bir hadiste de şöyle ortaya konur "Hepiniz Adem'in oğullarısınız, Adem de topraktan yaratılmıştır. İnsanlar babaları ve dedeleri ile övünmekten vazgeçsinler. Çünkü onlar Allah nazarında küçük bir karıncadan daha değersizdirler."¹

Hz. Peygamber (s.a.s) insanların aynı kökten geldiklerini ve üstünlüğün yalnız takva ile ölçülebileceğini belirtmekle yetinmeyerek Allah'ın insanları ırklarına göre değerlendirmeyeceğini de ısrarla vurgular. Bir hadislerinde "Allah kıyamet günü sizin soyunuzdan-sopunuzdan sormayacaktır. Şüphesiz Allah katında en üstün olanınız kötülüklerden en çok sakınanınızdır." buyurmuştur.

Aynı anlam diğer bir hadiste de şöyle dile getirilir: "Allah sizin mallarınıza ve şekillerinize bakmaz; fakat O sizin kalblerinize ve amellerinize bakar."²

Bütün bu gerçek ve uyarılar karşısında ırkçılık davası güden kişinin müslümanlık iddiasının bir anlamı yoktur. Hz. Peygamber (s.a.s), "ırkçılık davasına kalkışan bizden değildir, ırkçılık üzerine savaşa girişen de bizden değildir" buyurarak böyle bir kişinin yerini tespit etmiştir.³

Eğer Peygamber efendimizin (sav) ve halifelerinin ısrarlı tutumları olmasaydı, bu güzel ilke tez zamanda bozulabilirdi. Nitekim, Müseylemetü'l Kezzap yalancı peygamber olarak

---

¹ Tirmizi Tefsir sure, 49.

² Müslim, Birr, 33; İbn Mâce, Zühd, 9

³ Müslim, İmare, 53, 54, 57

ortaya atılınca, kabilesinden bir adam şöyle demiştir: "Biz, Müseyleme'nin yalancı olduğunu biliyoruz. Fakat Rabî kabilesinin yalancısı, elbette Mudar kabilesinin doğru söyleyeninden daha iyidir."⁴

İşte ırkçılık budur. Yani ırkçılık, zalim de olsa, haksız da olsa, yanlış da olsa, suçlu da bulunsa her halükarda ırkdaşını desteklemek, sahiplenmek ve üstün tutmaktır. Bile bile yalancının ve yanlışın üstüne gerçek gibi oturma yani. Bu yüzden ırkçılığa "ahmaklık ve aptallık" diyoruz. Başka sebepleri de vardır bunun. Yeri geldikçe göreceğiz inşallah.

İşte bu taassubu kırmak için, kısmen Hz. Osman dönemi müstesna tutulursa halifeler bilerek kendi aile ve akrabalarını, hatta kabilelerini devlet yönetiminden ve görevlerinden uzak tutmuşlardır. Özellikle ilk iki halifenin bu konudaki uygulamaları, hayret verici ve nerdeyse, "eşitlik ilkesini tersinden bozmuşlar" dedirticidir.

Çok Boyutlu Eşitlik

İslâm'ın insana sunduğu sadece hukuk açısından "yargıda eşitlik" değildir. Devlet yönetiminde olduğu gibi, devletin sunduğu her türlü imkanlardan da edinim açısından insanlar eşittirler. Buna "fırsat eşitliği" de diyoruz. Sosyal adalet ve dengenin sağlanması, barış ve huzurun temini, asayiş ve emniyetin korunması, suç ve terörün önlenmesi için eğitimden ekonomiye kadar her alanda imkan ve fırsatlardan faydalanmada eşitlik sağlanmalıdır.

Kanun önünde eşitlik ve adam kayırmanın yasak kılınması ilkesi başta olmak üzere anlatılan bu fırsat ve

---

⁴ Mevdudî, a. g. e. s. 112

imkanlarda eşitlik meselesi, doğrusu çok yakın zamanlara kadar dünyanın en önemli sorunlarından biri olmuş, hatta 20. asrın başlarında, insan hakları bildirgelerine girmesine rağmen, uygulamada geçerlilik sağlanamamıştır. Bugün insan hakları evrensel beyanamesine imza atmış birçok ülkeler, birçok sorunun, zulmün, kan ve gözyaşının kaynağını oluşturmaktadır. Daha düne kadar Kuzey Afrika'da ve Amerika'da zenci-beyaz çatışmaları sürerken, hatta bugün dahi üstü örtülü devam ederken, İslâm daha başlangıcında, peygamberimizin ifadesiyle, "Habeşli bir zenci"ye bile devlet başkanı veya başka bir idareci olma fırsatı veriyor ve yasal zeminde kaldıkça ona itaati emrediyordu.¹

Eşitlik esasının bir başka boyutu da, yöneten ve yönetilenlerin kanun önünde eşit olmalarıdır. Şer'i düzenlemeler, buradaki emir ve yasaklar herkese uygulanır. İdareciye bakış açısı şöyledir: O, mü'minlerden biridir. Mü'minlere helâl kılınanlar, O'na da helâl kılınmış, haram kılınanlar O'na da haram kılınmıştır. Öyleyse yönetenin yaptığı işler eleştirilebilir, onlardan dolayı sorumlu tutulabilir veya muhalefet edilebilir.

Çağımızda bile bu seviye yakalanamamıştır. Mesela mevcut anayasada devlet başkanı vatana ihanetin dışında icraatlarından dorumlu değildir, yargılamaz. Bu dolunulmazlık hakkı sadece onda kalsa neye, ama devletin üst düzey bürokratlarının da böyle dolunulmazlıkları vardır. Hele bir "memurin muhakemat kanunu" var ki, evlere şenklik. Devlet izin vermezse, memur hakkında dava açılıp yargılamıyor. İşte bu da devlet içinde derin yapılanmaların ve suç örgütlerinin oluşmasına sebep oluyor. Bu yapı bumerank gibi bir müddet sonra dönüp devleti vuruyor.

---

¹ Buhârî, Ahkâm 4, Ezân 54, 56

İşte son zamanlarda “Ergenekon Yerör Örgütü İddianamsı” ortada. Konu henüz yargı aşamasında. Neticelenirse sanırım çok taşlar yerinden oynayacak ve bu ülke bir daha eskisi gibi olmayacaktır. İnşallah.

Yöneticiler, gayet rahat bir şekilde dinimizin yüklediği bir görev olarak yöneten veya yönetilen bütün mü'minlerin birbiriyle öğütleşme, hakkı ve iyiliği emredip kötülükten alıkoyma sorumluluklarını benimseyip kabul etmelidir.²

Devlet Başkanı ve umum yöneticilerin vaziyeti bu olunca, artık insanların genellikle eşitliği bozan güçler olarak kabul ettiği servet, makam, kalabalık ve şöhret çokluğunun bir dahli olmayacaktır.

Ancak insan fitrat ve cibiliyetinde, bedeninin kökleri ve ruhunun derinliklerinde iyiliklere olduğu kadar kötülüklerle de, bu arada ırkçılık ve üstünlük taslamaya karşı da büyük bir meyil ve muhabbet vardır. Adil bir imtihanın gereği de bu değil midir? İnsan, hayatını yaşarken muhtaç olduğu bu duygu ve huyların enerjisini, alması gereken eğitim ve terbiye süreciyle, olumsuzluklardan olumluluklara yönlendirecek, kendini düşürecek ve mutsuz kılacak duygu, düşünce, güdü ve huylardan kurtulacak, mutlu bir hayat için fitratına konan o özellik ve güzelliklerden yararlanacaktır. Yani bir yerde kötü huy, duygu, güdü, heves ve şehvet yoktur. Yaratılışımızda var olan bunların hepsi de bu hayat için gereklidir. Ama bunlar iyiliğe de kötülüğe de yönlendirilebilir. İşte iman, bilgi, eğitim ve terbiyenin amacı, bu iyiliğe yönlendirmeyi başarılı kılmak, kötülüğe yönlendirmeyi de engellemeye çalışmaktır, yani bunda başarılı olmaktır.

---

² Nevin A. Mustafa, a. g. e. s. 97

Bu yüzden gerek tarihin inkar devirlerinde, gerekse İslam'ın doğuşunda bir çok yerde olduğu gibi Araplarda ve Kureyşlilerde de çok çirkin, çok kaba bir ırkçılık vardı. Arap olmayanlarla, hatta Arabin fakirleriyle bile oturamayacak kadar gururlu ve kibirli insanlar vardı. Kur'an-ı Kerim bu olaylardan örnekler sunarak insanları uyarmış, hatta Abese Surasının hemen başında Sevgili Peygamberimiz'in bile dikkatini çekmiştir. Hikaye meşhur olduğu için anlatmayalım.

Buradan şunu anlıyoruz ki, eğer vahiy yoluyla ilahî yönlendirmeler olmasa, insan ne kadar erdemli olursa olsun, duygu, güdü, heves, istek, hırs ve şehvetlerini doğru yönlendirmede tam başarılı olamaz. Bu sorunları halletmenin yolu mutlaka dinden geçmelidir. Bu yüzden İslam Dini, insanlık için asla vazgeçilemezdir, birey ve toplum için olmazsa olmaz bir vaziyettir.

Madem gerçek budur, öyleyse eğer yeryüzünde fitne ve fesat olmasın, bozgunculuk kalmasın, kaos ve kargaşa yaşanmasın istiyorsak, orada İslam'ı hakim kılmak mecburiyetindeyiz. Bu bizim için hem ilahî bir görev, hem bir mutluluk şartı, hem de bunu tanımayan, dolayısıyla istemeyerek cahilliğine kurban gidenlere büyük bir hizmettir, ikram ve iyiliktir.

Bu ilahî bir görevi hatırlatan yüzlerce ayetten "iki şahit mahkemede yeter" kuralınca sadece ikisini yazalım isterseniz.

"Ey Ümmet-i Muhammed! Siz insanların iyiliği için çıkarılmış en hayırlı ümmetsiniz: İyiliği yayar, kötülüğü önlemeye çalışırsınız, çünkü Allaha inanırsınız."¹

---

¹ Al-i İmran, 3/110

Hz. Muhammed ümmetinin ayrıca özelliği: Tevhid, iyiliği yayma ve kötölüğü önleme olarak bildirilip bu itibarla en hayırlı ümmet vasfını kazandığı vurgulanıyor. Görevlendirme de çok açık: “insanlar için çıkarılmış”.

İyilik diye çevirdiğimiz ma'ruf: İslamın ve aklın meşrû ve makbul saydığı şeydir. Kötülük, yani münker ise: İslamın ve aklın gayri meşrû, kötü saydığı şeydir. Bu görev, yalnız yöneticilerin değil, imkânlarına göre bütün müminlerindir. Hayırlı ümmet olmak için, çoğunluğun bu vasfı taşıması gerekir. Nitekim az önce geöen 104. ayet bunu ifadeeder: “Ey müminler! İöinizden hayra öağıran, iyiliği yayıp kötölükleri önlemeye öalışan bir topluluk bulunsun. İşte selâmet ve felahı bulanlar bunlar olacaktır.” Ehl-i Kitabın kınanmasının sebebi, çoğunluğun kötü tarafta yer alıp, az olan iyilerin de bu görevi terketmeleri idi.¹

İkinci şahidimiz ise şu ayettir: “Bu işkence ortadan kalkıp din ve itaat yalnız Allaha ait oluncaya kadar onlarla savaşın. Eğer inkârden ve tecavüzden vazgeöerlerse, bilin ki zalimlerden başkasına düşmanlık yoktur.”²

Buna çok benzediği için şu ayeti de görelim derim: “Dünyada fitne kalmayıp din, tamamen Allah'a ait oluncaya kadar onlarla savaşın. Eğer fitneden vazgeöerlerse, onları bırakın.Allah zaten onların yaptıklarını hakıyla görmektedir.”³

---

¹ Bkz. Ayetin mealine Suat Yıldırım'ın düştüğü not.

² Bakara, 2/193.

³ Enfal, 8/39.

İslam'ın İrkçılığı Yasaklamıştır

Allah teala emanetleri ehline vermemizi emreder: “Allah size, mutlaka emanetleri ehli olanlara vermenizi ve insanlar arasında hükmettiğiniz zaman adaletle hükmetmenizi emreder. Allah size ne kadar güzel öğütler veriyor! Şüphesiz Allah her şeyi işitici, her şeyi görücüdür.”¹

Ayetin emanet ve adaletle riayet emri ebediyyen geçerli genel bir düstur olmakla beraber, güzel ve özel de bir nüzul sebebi vardır: Hz.Peygamber (s.a.) Mekke'yi fethedince, Kabe'ye bakan Osman b. Talha kapıyı kilitlemiş, Kabe'nin üzerine çıkmış ve anahtarı vermeyi reddederek: “Senin peygamber olduğunu bilseydim onu verirdim” demişti.

Hz. Ali anahtarı zorla ondan aldı, kapıyı açtı, Hz.Peygamber içeri girerek iki rekat namaz kıldı, çıkınca amcası Abbas, anahtarı ve şerefli bir görev olan bakıcılığı kendisine vermesini istedi. İşte bu münasebetle yukarıdaki ayet nazil oldu. Efendimiz, Hz.Ali'ye “anahtarı eski vazifeliye vermesini ve ondan özür dilemesini” emretti. Bu olay Osman b. Talha'nın da müslüman olmasına sebep teşkil etmiştir.

Gerçekten de, ehliyetin en büyük düşmanı, dolayısıyla zulme girişin kapısı, dünya ve ahiret haraplığının başlangıcı, kıyametin esaslı sebeplerinden birisi, belki de birincisi ırkçılıktır, asabiyettir. Çünkü insan ırkçı oldu mu, gözünde hiçbir hak hukuk ve değer kalmaz. Onun için tek ölçü ırkçılığını tatmindir. O yürüsün de gerisi ne olursa olsun!.. Ne imanın, ne vicdanın, ne ilmin, ne ehliyetin, ne hakkın, ne hukukun, ne medeniyetin,

---

¹ Nisa, 58.

ne insanlığın... gözünde hiçbir şeyin kıymeti kalmamıştır; asabiyet ve ırkçılık adına hepsini yakabilir, yıkabilir!..

O yüzden hep diyoruz ki, yeryüzünde ırkçılıktan daha akılsız, daha aptal, daha kör, daha duygusuz, daha deni, daha kaba, daha vahşi, daha saldırgan, kısacası daha değersiz ve düşük bir düşünce yoktur. Dolayısıyla ırkçılıktan daha zararlı bir düşünce yoktur.

Bu sebeplerden ötürüdür ki İslam, ırkçılığı şiddetle yasaklamıştır. Bilindiği gibi İslam'ın doğuşunda her yerde olduğu gibi Araplarda ve Kureyşlilerde çok çirkin, çok kaba bir ırkçılık vardı. Arap olmayanlarla, hatta arabın fakirleriyle bile oturamayacak kadar gururlu kibirli insanlar vardı. Hatta Peygamberimizden (sas) sadece kendilerine ayrılmış özel meclisler kurmasını ve fakirleri, yabancıları kendileriyle konuşurken uzaklaştırmalarını istemişlerdi. Kur'an onların bu isteklerini kınamış ve Peygamberimizi faydalı olur ümidiyle öyle düşüncelere dalmaktan, öyle bir ırkçılığı uygulamaktan men etmişti:

“Sırf Allah'ın rızasını dileyerek sabah akşam Rab'lerine dua edenleri huzurundan kovma. Onların hesabından sen sorumlu değilsin, onlar da senin hesabından sorumlu değiller. Onları yanından kovduğun takdirde zalimlerden olursun.”¹

Bu ayetlerin iniş sebebi olarak şu olay anlatılır: “Rivayet ediliyor ki Kureyş'in ileri gelenlerinden birtakımları Hz. Peygamber'e uğramışlar, yanında Suheyb, Cenab, Bilâl, Ammâr, Selmân ve diğer fakir müslümanlar bulunuyormuş.

---

¹ En'am, 52

- "Ey Muhammed, sen kavminden vazgeçtin de bunlara mı razı oldun? Biz bunların arkasından mı gideceğiz? Bunları yanından kovsan biz senin meclisine gelir konuşuruz, belki de uyarız" demişler. Resulullah:

- "Ben müminleri kovmam"¹ buyurmuş.

- "O halde biz geldiğimiz zaman bunları kaldırı, gittiğimiz zaman yanında oturt" demişler. Hz. Ömer de

- "Ey Allah'ın Resülü yapsan bakalım ne olacak?" demiş.

Sonra onlar ısrar etmişler ve bunun yazılmasını istemişler, Resulullah da yazılması için bir sayfa ile Hz. Ali'yi çağırılmış ve bu âyet bu sebeple nazil olmuştur. Bunun üzerine Resulullah (sav) sayfayı atmış ve Hz. Ömer sözünden dolayı özür dilemiştir.

Selman ve Habbab (radiyallahu anhümâ) demişlerdir ki, "Bu âyet bizler hakkında nazil oldu, Resulullah bizimle beraber oturur ve biz kendisine dizimiz mübarek dizine dokununcaya kadar yaklaşırdık ve istediği zaman yanımızdan kalkardı.

Sonra Kehf sûresinde "Nefsini, sabah akşam, rızasını isteyerek Rablerine yalvaranlarla beraber tut"² âyeti nazil oldu ve bundan dolayı biz kalkmadan, kalkmayı terk buyurdu ve dedi ki: "Hamdolsun Allah'a ki, ümmetimden bir kavim ile beraber nefsimi sabrettirmemi bana emretmeden beni öldürmedi, hayat sizinle, ölüm sizinle".²

---

¹ Şuarâ, 26/114

² Kehf, 18/28

² Bkz. Elmalılı Hamdi Yazır, ilgili ayetin tefsiri

Böylesi kaba saba insanlar, ham ruhlular, üstünlük ve şerefin bedende, soy sopta, maddi servette değil, imanda, ahlakta, ilimde, gönülde, yani manevi değerler ve zenginliklerde olduğunu nerden bilecekler!..

Nerden bilecekler insanda renklerin, dillerin, soyların, boyların ayrı ayrı olması,¹ Allah (azze ve celle)'in varlığının, birliğinin, ilminin, gücünün, kudretinin bir delilidir. Soysuzluk kötülenmiştir.² Ama, ırk üstünlüğüne inanarak ırkçılık yapmak,³ soy soplma öğünmek, şiddetle yasaklanmıştır.⁴

Kur'an'a kulak vermeyen kalbi kilitliler, Kur'an'ı tefekkür ve tedebbür etmeyen gözleri kör, kulakları sağır lanetliler,⁵ Allah (azze ve celle)'in isteklerini nerden bilecekler?

Resulullah (sallallahu aleyhi vesellem) de ırkçılığı şiddetle reddetmiş, hatta lanetlemiştir: "Allah (azze ve celle) katında en şerefliiniz, takvada en ileri olanınızdır. Arabın aceme (arap olmayana) bir üstünlüğü yoktur. Acemin de Arap üzerine bir üstünlüğü yoktur. Siyah derili olanın beyaz derili olana, beyazın da siyah üzerine bir üstünlüğü yoktur. Üstünlük ancak takva iledir."⁶

"İrkçilik davasına kalkan, onu yaymaya çalışan, bu dava yolunda mücadeleye girişen, bizden değildir."⁷

---

¹ Rum, 22; Fatır, 27-28; Furkan 4; Hucurat, 13

² Kalem, 13

³ Hucurat, 13

⁴ Tekasür, 1-7

⁵ Muhammed, 23-24

⁶ Rudanî, Cemu'l Fevaid, 2/160 (3634)

⁷ Ebu Davud, Edep, 121, (5121)

“Kim cahiliye davasında (kavmiyetçilik, ırkçılık) bulunursa, cehenneme iki dizi üzerine çökmüş demektir.”

Dediler ki: “Ey Allah’ın Resulü, namaz kılsa, oruç tutsa da mı?” “Evet: Namaz kılsa da, oruç tutsa da!”¹

Yasak olan, kavmini sevmek değildir. Peygamberimiz: “Kişi kavmini sever”² demekle, kavim ve kabile sevgisinin fitraten insan tabiatındaki yerine işaret etmişlerdir. Sıla-i rahim denilen akraba ilişkilerinin önemine ne kadar dikkat çekmiştir. Resulullah (sallallahu aleyhi vesellem) nesepleri öğrenmemizi ve korumamızı, ne kadar istemiştir. Buna aykırı olan zina ve benzeri çirkinlikler ne kadar da yasaklanmıştır...

Hz. Peygamber (sav) efendimizin en çok kötilediği, hatta lanetlediği ve yasakladığı, ırkçılıktır. Yani zulme, adaletsizliğe alet edilen asabiyet ve tarafgirliktir. İslam inananları kardeş kılmıştır. Ve kardeşler arasına bir hak hukuk koymuş, gözetilmesini, bozulursa da düzeltilmesini istemiştir.³ Arap acem bütün müminler kardeş iken birisi kalkar da, haksız olarak ırkını, aşiretini savunur, haksızlıkta kavmine yardım ederse, ırkçılık yapmıştır.⁴

Yersiz Atalarla Övünme

Bir de olur olmaz bahanelerle ecdad ile övünme, böbürlenme, tekebbür, yani büyüklenme yasaklanmıştır. Hepimiz Adem (as)’in çocukları iken, inananlar kardeş iken, bu kardeşliği bozucu büyüklenme, hele hele de kafir, sapık ve

---

¹ Hakim, Müstedrek, 4/298

² Hakim, age. 3/131

³ Hucurat, 7-10

⁴ Ebu Davud, Edep, 121. (5117-5120)

zalim atalarla övünme yerilmiştir. İşte böyle bir kimsenin kötü akıbeti: "... Bir kısım insanlar var ki, Cehennem kömüründen başka bir şey olmayan adamlarla övünürler. İşte bunlar, ya bu öğünmeden vazgeçerler, ya da Allah (azze ve celle) nezdinde pislği burunlarıyla yuvarlayan mayıs böceklerinden daha değersiz olurlar."³

"Kim kafir atalarından dokuz tanesine izzet ve üstünlük niyetiyle intisap ederse, Cehennemde, onların onuncusu olur."⁴

İşte İbrahim⁵ ve Nuh,⁶ Peygamberler, kafir babalarına ve evletlerine sahip çıkmadılar. Eğer Müslümanlar Allah (azze ve celle)'in dinini atarak küfrü tercih etmiş olan ana baba, kardeş ve soy sopu severlerse ve onları din kardeşlerinin üzerine çıkararak kayırırlarsa, İslam'ı hiç anlamamış demektir. Konuyla ilgili peş peşe gelen iki ayet, yeterlidir sanırım:

"Ey iman edenler! Eğer küfrü imana tercih ediyorsa, babalarınızı ve kardeşlerinizi (bile) veli edinmeyin. Sizden kim onları dost edinirse, işte onlar zalimlerin kendileridir.

De ki: Eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, hısım akrabanız kazandığınız mallar, kesada uğramasından korktuğunuz ticaret, hoşlandığınız meskenler size Allah'tan, Resûlünden ve Allah yolunda cihad etmekten

---

³ Ebu Davud, edep, 120. (5116.); Ahmed, Müsned, 2/524

⁴ Heysemi, age. 8/85

⁵ En'am, 74; Meryem, 42-48; Enbiya, 52-57; Mümtahine, 4; Şura 69-82 vd

⁶ Hud, 45-46

daha sevgili ise, artık Allah emrini getirinceye kadar bekleyin. Allah fâsıklar topluluğunu hidayete erdirmez.”¹

İrkçılık, insanlık tarihinde görülen en büyük ihtilaf ve tefrika sebebidir. Sırf ırkçılık yüzünden yaşlı dünya bir çok sürgün, savaş, istila, işgal, zulüm, katliam görmüş ve yüzyılımızda iki büyük dünya savaşına sahne olmuştur. Bu gün her akli başında insanın lanetlediği ırkçılık ve asabiyet, başka “görüntüler” altında hala tefrika, ayrılık, zulüm sebebi olarak varlığını sürdürmektedir. Bu görüntüler de mezhep, meşrep, parti, cemaat, ideoloji, düşünce asabiyetidir. Hatta iş, dernek, vakıf, oda, ocak, kulüp gibi cüzlere kadar düşmüştür maalesef.

Bu görüntüyü güzel yakalayan İbrahim Canan şunları söylemektedir: “Hz. Peygamber (aleyhissalâtu vesselâm)'in yasakladığı asabiyyetin "zulümde kavmine yardım etmek" olduğu anlaşıldıktan sonra şunu söyleyebiliriz: "Hz. Peygamber (aleyhissalâtu vesselâm) zamanında insanları zulümde başkasına yardım etmeye sevkeden en mühim âmil kavmî beraberlik, kan bağı idi. Zamanımızda bunun yerini başka şeyler de almıştır. Bu yeni şey, bâzan ideolojidir, bâzan siyasettir, bâzan bölgeciliktir, bâzan şu veya bu maksadla teşkil edilen gurubculuktur, bâzan grubculuklara karşı olmak bahâne ve yaftasıyla teşkil edilen gurubculuktur, bâzan da eskiden olduğu gibi kabilevî, ırkî birliktir. Sebep ne olursa olsun, ileri sürülen bahâne ne gösterilirse gösterilsin, adâletin tatbikına, liyâkatlıların haklarını almasına mâni olan, lâıyıkı var iken liyâkatsizi iş başına getiren, mazluma karşı zâlimi koruyan her çeşit tarafgirlikler Hz. Peygamber (aleyhissalâtu vesselâm)'in diliyle lânetlenen, yasaklanmış olan asabiyyettir. Bu nokta-i nazardan asabiyyet tabirinin zamanımızdaki en uygun karşılığı tarafgirliktir. Zira tarafgirlik uğruna, değil aynı kabileden

---

¹ Tevbe, 23-24

olanlar, aynı aileden olanlar bile birbirlerine düşman vaziyeti almakta, haksızlıklar işlemektedir.”¹

Az önce de gördüğümüz gibi İslam, inananları kardeş sayarak bir tarağın dişleri gibi eşit saymış ve ırkçılığı şiddetle yasaklamıştır. Bilindiği gibi İslam’ın iki temel kaynağı vardır: Kur’an ve Sünnet. Şimdi kısaca konumuz açısından bu iki asıl kaynağımıza bakalım isterseniz.

Allah Teâlâ insanların renklerin, dillerin, soyların, boyların ayrı ayrı olmasını,² Allah (azze ve celle)’in varlığının, birliğinin, ilminin, gücünün, kudretinin bir delili olarak zikreder. Soysuzluk kötülenmiş,¹ ırk üstünlüğüne inanarak ırkçılık yapmak,² soy soplâ öğünmek de şiddetle yasaklanmıştır.³

Biz bu konuları derinlemesine incelemek isteseydik, ayetlerin tefsirine bakar, güncel uygulamalardan örnekler vererek konuyu genişletebilirdik. Ancak amacımız için verilen bilgileri yeterli görüyoruz. Aslında bizim amacımız PKK terörünün anlaşılmasıdır. Öyleyse dipnotlarda verdiğimiz ayetlerin tek tek ele alınmasını ve bir iki tefsirden yorumlu olarak okunmasını bile “Kur’an’da ırkçılık” konunun açıklanması ve değerlendirilmesi bakımından önemli buluyor ve okuyucularımıza önererek onları bu açıdan aktif hale getirmek istiyoruz.

---

¹ İslam Işığında Anarşi, s.212

² Rum, 22; Fatır, 27-28; Furkan 4; Hucurat, 13

¹ Kalem, 13

² Hucurat, 13.

³ Tekasür, 1-7

Resulullah (sallallahu aleyhi vesellem) de ırkçılığı ısrarla reddetmiş, hatta lanetlemiştir. Bahsi tamamlamak için bu konuyla ilgili birkaç hadisi yorumsuz sunalım isterseniz:

“Allah (azze ve celle) katında en şerefliiniz, takvada en ileri olanınızdır. Arabın Aceme (Arap olmayana) bir üstünlüğü yoktur. Acemin de Arap üzerine bir üstünlüğü yoktur. Siyah derili olanın beyaz derili olana, beyazın da siyah üzerine bir üstünlüğü yoktur. Üstünlük ancak takva iledir.”¹

“İrkçılık davasına kalkan, onu yaymaya çalışan, bu dava yolunda mücadeleye girişen, bizden değildir.”²

“Kim cahiliye davasında (kavmiyetçilik, ırkçılık) bulunursa, cehenneme iki dizi üzerine çökmüş demektir.” Dediler ki: “Ey Allah’ın Resulü, namaz kılsa, oruç tutsa da mı?” “Evet: Namaz kılsa da, oruç tutsa da!”³

Ebû Hüreyre'nin bir rivâyeti de şöyle gelmiştir: Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm) buyurdular ki:

"Kim itaatten çıkar, cematten ayrılır (ve bu halde ölürse) cahiliye ölümü ile ölmüş olur. Kim de körükörüne çekilmiş (ummiyye) bir bayrak altında savaşır, asabiyet (ırkçılık) için gadablanır veya asabiyete çağırır veya asabiyete yardım eder, bu esnada da öldürülürse bu ölüm de cahiliye ölümüdür. Kim ümmetimin üzerine gelip iyi olana da, kötü olana da ayırım yapmadan vurur, mü'min olanlarına hurmet tanımaz, ahid

---

¹ Rudanî, Cemu'l Fevaid, 2/160 (3634)

² Ebu Davud, Edep, 121, (5121)

³ Hakim, Müstedrek, 4/298

sahibine verdiği sözü de yerine getirmemse o benden değildir, ben de ondan değilim."¹

Dikkat edilirse yasak olan, kavmini sevmek değildir. Peygamberimiz: "Kişi kavmini sever"² demekle, kavim ve kabile sevgisinin fitraten insan tabiatındaki yerine işaret etmişlerdir. Sıla-i rahim denilen akraba ilişkilerinin önemine ne kadar dikkat çekmiştir. Resulullah (sallallahu aleyhi vesellem) nesepleri öğrenmemizi ve korumamızı istemiştir. Buna aykırı olan zina ve benzeri çirkinlikler yasaklanmıştır. İnsanın hısım ve akrabalarını, kavim ve kabilesini, milletini sevmesi ve onların maddi manevi faydasına çalışması başka, ırkçılık başkadır.

İrkçilik, haksız da olsa bu sayılanları, haklı da olsa başka yabancılara karşı severek desteklemektir. Hz. Peygamber (sav) efendimizin en çok kötülediği, hatta lanetlediği ve yasakladığı bir kötülük ve suçtur bu. İrkçilik başlı başına bir zulüm ve cinayettir. Yeryüzünde en fazla kan dökülmeye sebep, ırkçılıktır. Yani zulme, sömürüye, adaletsizliğe alet edilen asabiyet ve tarafgirliktir.

Oysa İslam inananları kardeş kılmıştır. Ve kardeşler arasına bir hak hukuk koymuş, gözetilmesini, bozulursa da düzeltilmesini istemiştir.² Arap acem, bütün müminler kardeş iken birisi kalkar da, haksız olarak ırkını, aşiretini savunur, haksızlıkta kavmine yardım ederse, ırkçılık yapmıştır.³

---

¹ Müslim, İmâret 53, (1848); Nesâî, Tahrim 28, (7, 123); İbnu Mâce, Fiten 7, (3948)

² Hakim, age. 3/131

² Hucurat, 7-10

³ Ebu Davud, Edep, 121. (5117-5120)

Bir de ileride genişçe göreceğimiz gibi, olur olmaz bahanelerle atalar ile övünme, böbürlenme, tekebbür, yani büyülenme yasaklanmıştır. Hepimiz Adem (as)'in çocukları iken, inananlar kardeş iken, bu kardeşliği bozucu büyülenme, hele hele de kafir, sapık ve zalim atalarla övünme yerilmiştir. İşte böyle bir kimsenin kötü akıbeti:

“... Bir kısım insanlar var ki, Cehennem kömüründen başka bir şey olmayan adamlarla övünürler. İşte bunlar, ya bu öğünmeden vazgeçerler, ya da Allah (azze ve celle) nezdinde pislği burunlarıyla yuvarlayan mayıs böceklerinden daha değersiz olurlar.”⁴

“Kim kafir atalarından dokuz tanesine izzet ve üstünlük niyetiyle intisap ederse, Cehennemde, onların onuncusu olur.”¹

Tarih ve yaşadığımız günler bize öğretmiştir ki ırkçının gözünde hiçbir hak hukuk ve değer kalmaz. Onun için tek ölçü ırkçılığını tatmindir. Ne imanın, ne vicdanın, ne ilmin, ne ehliyetin, ne hakkın, ne hukukun, ne medeniyetin, ne insanlığın... gözünde hiçbir şeyin kıymeti kalmamıştır; asabiyet ve ırkçılık adına hepsini yakabilir, yıkabilir!..

İşte bu yüzden diyoruz ki, yeryüzünde ırkçılıktan daha akılsız, daha aptal, daha kör, daha duygusuz, daha deni, daha düşük, daha kaba, daha vahşi, daha saldırgan, kısacası daha değersiz ve alçakça düşünce yoktur.

Dolayısıyla insanlık için ırkçılıktan daha zararlı bir düşünce yoktur. Bunu en iyi bilenlerden birisi de onun zararlarını dünyanın her yerinde, özellikle de Balkanlarda ve ata

---

⁴ Ebu Davud, edep, 120. (5116.); Ahmed, Müsned, 2/524

¹ Heysemi, age. 8/85

yurdu olan Arnavutluk'ta bizzat yaşayarak gören Mehmet Akif Ersoy'dur:

*Ey cemâat, uyanın, elverir artık uyku!
Yok mu sizlerde vatan nâmına hiçbir duygu?*

.....

*Yoksa, onsuz ne şu dünyâ kalır İslâm'a, ne din...
Kuşatır millet-i mahkûmeyi hüsrân-ı mübin.
Müslümanlık sizi gâyet sıkı, gâyet sağlam,
Bağlamak lâzım iken, anlamadım, anlıyamam,
Ayrılık hissi nasıl girdi sizin beyninize?
Fikr-i kavmiyeti Şeytan mı sokan zihninize?
Birbirinden müteferrik bu kadar akvâmı,
Aynı milliyetin altında tutan İslâm'ı,
Temelinden yıkacak zelzele kavmiyyetir:
Bunu bir lâhza unutmak ebedî haybettir.
Arnavutlukla, Araplıkla bu millet yürümez...
Son siyâsetse bu, hiç böyle siyâset yürümez.
Sizi bir âile efrâdı yaratmış Yaradan;
Kaldırın ayrılık esbâbını artık aradan.
Siz bu da'vâda iken yoksa, iyâzen-billâh,
Ecnebîler olarak sâhibi mülkün nâgâh.
Diye dursun atalar: "Kal'a, içinden alınır. "
Yok ki hiçbir işiten... Millet-i merhûme sağır!
Bir değil mahvedilen devlet-i İslâmiyye...
Girdiler aynı siyâsetle bütün makbereye.
Girmeden tefrika bir millete, düşman giremez;
Toplu vurdukça yürekler, onu top sindiremez.
Bırakın eski hükûmetleri meydandakiler
Yetişir, şöyle bakıp ibret alan varsa eğer.
İşte Fas, işte Tunus, işte Cezayir, gitti!
İşte İrân'ı da taksîm ediyorlar şimdi.
Bu da gâyetle tabî'i, koşanıdır meydan;*

*Yaşamak hakkını kuvvetliye vermiş Yaradan.
Müslüman, fırka belâsıyla zebun bir kavmi,
Medenî Avrupa üç lokma edip yutmaz mı?
Ey cemâat, yeter Allâh için olsun, uyanın...
Sesi pek müdhîş öter sonra kulaklarda çanın!¹*

İslam Dünyasında İrkçılığın Hortlaması

İslam'ın ırkçılığa bakışı ve asr-ı saadette uygulaması bu iken, çok geçmeden İslam Dünyasında ırkçılığın tekrar hortladığını görüyoruz.

Bu nasıl olmuştur?

Maalesef İslam Dünyasında hilafetin gidip saltanatın gelmesinin çok kötü sonuçları olmuştur. Bunların en kötü sonuçlarından birisi de, İslam'ın en fazla değer verdiği eşitlik ve kardeşlik ilkesi, yani inananların birbirlerine eşit kardeşler sayıldığı, üstünlüğün takvada arandığı merhamet toplumu ülküsünün öldürülmüş, onun yerine İslam'ın lanetleyerek yasaklayıp yok ettiği ırkçılığın, kabile taassubunun, adam kayırma mantığının hortlatılmış olmasıdır.

Nasıl oldu bu?

Araplar, Arap olmayan diğer müslüman kardeşlerini aşağılarken, onları da Ümeye Oğulları (Emeviler) aşağılamış, mübarek merhamet toplumunu en ilkel düşünce ve davranışlara kurban etmişlerdir.¹ Ne yazık ki Emeviler

---

¹ Safahat, "Süleymaniye Kürsüsünden".

¹ Mevdudî, bunların geniş bir tahlilini yapar, örneklerle izah eder. Bkz.age. s. 207-277

döneminde İslam egemenliğinin yerini alan saltanatla birlikte birçok cahiliye adeti gibi ırkçılık da yeniden canlandı. Arap olmayan müslümanlar tümünden mevali sayılıyor, Kureyş dışındaki Araplar bile küçümseniyordu.

Emevilerin sürdürdüğü ırkçı politika kısa zamanda Arap olmayan müslümanlar arasında da ırkçı eğilimlerin ortaya çıkmasına neden oldu. Özellikle Farslar ve Türkler arasında başlayan bu eğilim giderek Şuubiye olarak anılan ırkçı, ulusalcı hareketlere dönüştü. Emevilerin yıkılmasında önemli bir etken olan Şuubiye hareketi Abbasiler döneminde etkisini yitirmekle birlikte bütünüyle yok olmadı.

Saltanat yönetimindeki Emeviler sanki bir İslam devleti değil de bir Arap iktidarı gibi davranmaya başladılar. Size çok tanıdık gelen bir sözle sanki “her şey Arap için, Araba göre, Arap tarafından” diyorlardı. İrkçılık o kadar yaygınlaşmıştı ki, bırakın bir kimseyi vali, kadı, komutan yapmayı, mahalledeki cami imamlığı için bile Arap olup olmadığı araştırılıyordu. Said b. Cübeyr gibi bir insan Küfe’ye “kadı” tayin edilince “Arap değildir” diye ortalıkta bir gürültü kopmuştu. Sonunda Ebu Musa el-Eş’arî’nin oğlunu O’nun yerine kadı olarak atadılar.¹

Herhalde yaşadığınız günlerde bu davranış da bir hayli tanıdık geliyordur.

Bu pis anlayış İslamlaşma hareketini de baltalamaya başlamıştı. Çünkü fethedilen topraklarda insanlar daha önceleri Müslümanlığı seçerken, şimdi “Araplara köle mi olacağız? Müslüman olsak bile bizi kendilerine denk görmüyor ve aşağıyorlar” diyor ve vazgeçiyorlardı.

---

¹ İbn Hallikan, 2.den nakleden, Siret Ansiklopedisi, 4/112.

Burada İslam toplumunun, sanki Hindistan'daki "kast" sistemi gibi nasıl bir bölünmüşlük ve parçalanmışlık içine atıldığını biraz daha yakından görelim isterseniz.

En ilkel, en anlamsız, en saçma ama aynı zamanda duygular için en cazip ve en tehlikeli insan düşüncelerinden birisi olan ırkçılık hakkında, "Emevi Devletinin Yıkılış Nedenleri Üzerine Bazı Mülâhazalar" başlığı altında bir çalışma yapan Ali Delice,² "Arapçılık Taassubu Ve Emevî Devletinin Mevâlî Politikası" başlığı altında şu bilgileri verir:

"Velâ" kökünden gelen ve "velî, âzâd edilen, âzâd eden, anlaşmalı, asabe" gibi birçok anlamlara gelen¹ Mevlâ-Mevâlî kelimesi cahiliyye döneminde daha çok "anlaşmalı" anlamında kullanılıyordu. Cahiliyye döneminde sosyal tabaka, Hürler, Mevâlî ve Köleler olmak üzere üç gruptan oluşmaktaydı.² Kölelerin üzerinde bir yer edinen Mevâlî, anlaşma, azad edilme ya da evlilik bağı ile kabileye bağlanabiliyordu. Ancak buna rağmen Araplar, kızlarını köleleriyle, azad ettikleri kimselerle hür de olsalar, Arap olmayanlarla evlendirmezlerdi.³

Cahiliyye döneminin aksine İslam döneminde Mevâlînin konumu, inanç bağı ile birlikte artmıştır. İnananların kadın erkek birbirlerinin velisi oldukları belirtilmiş,⁴ hiç bir ayırım

---

² Cumhuriyet Üniversitesi İlahiyat Fakültesi, İslam Tarihi Bilim Dalı Öğretim Üyesi. Arş. Gör. Ali Delice,

¹ İbn Manzur, Lisânü'l-Arab, Beyrut, ty, XV, 408-409

² Mahmud Mikdâd, el-Mevâlî ve Nizâmü'l-Velâ mine'l-Cahiliyye ila Evâhiri'l-Asri'l-Ümevî, Şam 1988, s. 33; Abdülaziz Muhammed el-Lümeylim, Vad'ul Mevâlî fi'd-Devleti'l-Ümeviyye, Beyrut 1991, s. 18

³ Mikdâd, s. 76; Lümeylim, s. 33-44; Neşet Çağatay, İslam'dan Önce Arap Tarihi ve Cahiliyye Çağı, Ankara 1957, s. 120

⁴ Tevbe, 71

yapılmamıştır.⁵ Hz. Peygamber de bunu Medine'ye hicret ettiğinde inananları sosyal statülerine bakmaksızın muâhâtkardeşlik müessesesini kurarak tatbikata geçirmiştir.⁶ Ayrıca cahiliyye döneminde yaygın olan ve Mevâlîden aşağı tabakada bulunan kölelerin durumunda da iyileştirilme yoluna gidilmiştir. Özellikle Kur'an'ın köleleri azad etme yönündeki teşviki⁷ ve Hz. Peygamberin uygulamasıyla toplumdaki ümmet birliği sağlanmak istenmiştir. (Bu konuda Hz. Peygamber'in, Ebû Zer'i, Bilal-i Habeşî'yi ırkıdan dolayı ayıplamasını cahiliyye adeti olarak nitelemesi, halasının kızı Zeyneb bnt. Caşş ile azadlı kölesi Zeyd b. Hâris'i evlendirme teşebbüsünü örnek olarak verebiliriz.). Köleler, ya hiç bir karşılık almaksızın, ya şartlı olarak, ya da efendisiyle arasında gerçekleştirilen bir anlaşma sonucunda serbest bırakılırdı.¹

Hulefâ-i Râşidîn döneminde idarî ve siyâsî hayatta daha çok Arapların hakim olduğunu, Mevâlînin ise pek fazla etkisinin olmadığını görmekteyiz. Ancak sosyal hayatta, Hz. Peygamber döneminin devamı sağlanmıştır. Fakat Halife Osman'ın silâ-i rahime fazlaca önem vermesi ve bunu sonuçta da kendi kabilesine yansıtması, Araplardan diğer kabilelerde hoşnutsuzluğa, Mevâlî tarafında da huzursuzluğa sebep olmuştur. Hz. Osman döneminde meydana gelen olaylarda ve

---

⁵ Tevbe, 71

⁶ İbn Hişam, es-Sîretü'n-Nebeviyye, Kahire 1336, II, 109-110

⁷ Beled, 11-14

¹ Vecdi Akyüz vd., "Asr-ı Saadette Kölelik ve Cariyelik", Bütün Yönleriyle Asr-ı Saadette İslam, İstanbul 1994, I, s. 505-509

halifenin öldürülmesinde Mevâlinin rolünün olduğunu söyleyebiliriz.²

İrkçılık İsyan Sebebidir

Emevî Devletinin kuruluşu ile asr-ı saadet dönemi bitmiş, maaleef “ısırcı melikler” dönemi başlamıştır. Bu aynı zamanda İslam’ın kamu yönetim hukukunun da büyük bir darbe almasının, belki de yok olmasının başlangıcıdır. Bundan sonra hilafet bitmiş, saltanat başlamıştır. Bu tarihten sonra iktidarlar babadan oğula geçen veliahtlık usulü ile belirlenmiştir. Bundan sonra devletin başına seçilenlere “halife” denmesi, halkı kandırmak için kullanılan boş bir kelimedir. Yani hilafet aslında Türkiye Cumhuriyetinin ortadan kaldırmasından çok daha evvel Emevilerce yürürlükten kaldırılmış idi. Cumhuriyet kuru kütük haline gelmiş hilafeti tarihe gömmüş oldu.

Emevî Devletinin kuruluşu, kabilecilik üzerine te’sis edilmiş ve bu yüzden iktidara geçen hemen hemen bütün halifeler muhalefet cephesiyle sürekli mücadelelerle uğraşmak zorunda kalmıştı. Öyle ki bu kabilecilik sadece Arap-Mevâlî arasında değil, bizzat Araplar arasında da meydana gelmişti.¹ Yani kendi aralarında asabiyet mücadelesi veren Araplar, Arap olmayanlar karşısında kendilerinin üstün millet olduklarını belirterek ırkçılık yapıyorlardı. Mevâlî, İslam öğretilerinde bulamadıkları bu ayrımcılıkla Emevî Devletinde

---

² Mikdâd, s. 175. Hz. Peygamber ve Hulefâ-i Râşidin döneminde Mevâlînin konumu için bkz. Lumeylim, s. 18-26; Mustafa Alemüddin, el-Müctemeu’l-İslâmî fi Merhaleti’t-Tekvîn, Beyrut 1992, s. 120-124

¹ Andre Miquel, İslam ve Medeniyeti, çev. Ahmet Fidan vd., Ankara 1991, I, 107-110; en-Neccar, s. 202

karşılaştıklarında, ilk dönemde olduğu gibi Araplarla aynı statüye tabii tutulmalarını beklemişlerdir.²

Hiç şüphesiz bu Arapçılık taassubu, iki tarafı da keskin bir kılıca benzemektedir. Bir taraftan Arapların dış güçlere karşı birlik içerisinde olmalarını sağlarken, diğer taraftan, Arap olmayan toplumların kendi içlerinde bir başka asabiyetin oluşmasına neden olmuştur. Sonuçta devlete karşı kin ve nefretin olduğu “Şuûbiyye” hareketini beraberinde getirmiştir.³

Bu durum, o dönemde olduğu gibi günümüzde de bütün toplumlarda aynı sonucu vermektedir. PKK'nın çıkışı için ileri sürdüğü acı gerçekleri bir düşünün ve değerlendirin lütfen. Tarih nasıl tekerrür ediyor. Akif'in dediği gibi:

*Geçmişten adam hisse kaparmış... Ne masal şey!
Beş bin senelik kıssa, yarım hisse mi verdi?
“Târîh”i “tekerrür” diye ta’rîf ediyorlar;
Hiç ibret alınsaydı, tekerrür mü ederdi?”*

deseydik, acaba bu PKK ve daha başka ırkçılık belasının altında inlemeye gerek kalır mıydı?

Emevîler döneminde idârî ve siyâsî alandaki Mevâlînin konumu hakkında iki aşırı taraf bulunmaktadır. Bunlardan

---

² Vagleri, “Raşid Halifeler ve Emevî Halifeleri”, İslam Tarihi Kültür ve Medeniyeti”, çev. İlhan Kutluer, İstanbul 1989, I, 102. Von Grunebaum da Peygamber'in sosyal ve ekonomik yönden eşit tuttuğu Mevâlînin daha sonraları istismar edildiğini belirtir. Von Grunebaum, Classical Islam: A History, 600 A.D.-1258 A.D, Chigago 1970, s. 73

³ Şuûbiyye konusunda geniş bilgi için bkz. Mustafa Kılıçlı, Arap Edebiyatında Şuûbiyye, İstanbul 1989

birincisi, Mevâlînin hilafet hariç idari bütün görevlerde buldukları görüşüdür. Görüşlerini, Emevî iktidarı tarafından getirildikleri valilik, komutanlık, katiplik, vergi ve zekat toplama ve divanlar gibi görevlere atanan Mevâlîleri göstererek desteklemektedirler.¹

Ancak onların görevlere getirilmesi, devletin ihtiyaç duyduğu ve istihdam edilmeleri uygun görülen alanlarda gerçekleşmiştir.² Gerçekten de Mevâlînin Arapların çoğunlukta olduğu önemli valiliklere atanmadıklarını görmekteyiz. Daha çok Mevâlînin kendi memleketlerine atanması da, oradaki siyâsî otorite boşluğuna sebebiyet vermemeye matuftur. Onların buralara atanışı, Arap kabilelerinin nüfuzunun zayıf olması ve İslamî eğilimin ağır basması şartına bağlanmıştır.³ Arap ordusunun kabilelere dayanmasından dolayı, komutanlık görevine getirilmeleri de pek mümkün olmamıştır.⁴

İkinci görüş ise, Mevâlînin Emevî Devletinde idârî ve siyâsî alanda resmî görevlere getirilmediği görüşüdür. Bu

---

¹ Geniş bil. bkz. Mikdad, 254-260; Cemil Abdullah Muhammed el-Mısrî, el-Mevâlî Mevkıfu'd Devleti'l-Ümeviyye minhum, Amman, 1988, s. 44-55; Lumeylim, s. 83-92, 125 vd., Abdulaziz ed-Dûrî, İktisat Tarihine Giriş, çev. Sabri Orman, İstanbul 1991, s. 59-62; İrfan Aycan "Emevîler Döneminde Mevâlî ve Zimmîlerin İdaredeki Rolü" (Necdet el-Hammâş'ın el-İdare fi'l-Asri'l-Ümevi, Şam 1988, s. 337-357 arası çeviri) A.Ü.İ.F.D., XXXVII, Ankara 1997, s. 175-189; Adnan Demircan, İslam Tarihinin İlk Döneminde Arap-Mevâlî İlişkisi, İstanbul 1996, s. 92-117. Lumeylim, bu bağlamda Emevîlerin Mevâlîye karşı olumsuz bakışını, özellikle Emevîlere düşman olan Abbâsîler döneminde yazılmış kitaplara bağlamaktadır. Lumeylim, s. 89-90

² Demircan, Arap-Mevâlî ilişkisi, s. 92

³ Mikdâd, s. 258, Dûrî, İlk Dönem İslam Tarihi, çev. Hayrettin Yücesoy, İstanbul 1991, s. 128

⁴ Mikdâd, s.259

konuda Hasan İbrahim şöyle demektedir: “İçlerinden Emevîlerce yüksek idarî görevlere getirilmiş, harac toplamak işinde istihdam edilerek nüfuzlarından faydalanılmış, Araplara “ulûc”¹ (işbilir kuvvetli kişiler) diye isimlendirilen İranlı büyük arazi sahipleri Dihkânlar tabakasını istisna edecek olursak (Çünkü devletin bu politikasından Dihkânlar (Toprak Ağası) istifade ediyorlardı²) bu Mevâlî, İslam’ı kabul etmelerinin, kendilerini Araplarla eşit seviyeye getirmediğine inanıyorlardı”³

Rahman da bu konuda Mevâlînin Araplarla teorikte eşit olduğunu, pratikte ise, kesinlikle bunun kabul görmediğini ve Arapların sosyal üstünlük ve düşük vergilerin tadını çıkararak bir idareciler aristokrasisi kurduklarını belirtir.⁴

Yine aynı yazar, Emevîlerin Arap ırkçılığı yaptıklarını, Mevâlîye efendinin köleye bakışı gibi baktıklarını ve bunun da Mevâlînin ruhunda ırkçılık duygularını harekete geçirmesi sonucu, devlete karşı girişilen her harekete katıldıklarını belirtmektedir.⁵

Wellhausen, Emevî Devletinin Mevâlî politikasını eleştirerek “Gerçekte İslam, sosyal tabakalaşmayı ortadan kaldırmasına rağmen, Emevîler bunu daha da canlandırdılar. Emevî Devletinin yıkılış hareketi İran asıllı ve Arap düşmanı

---

¹ el-Ezherî, Tehzîbü’l-Lüğa, thk. Abdesselam Muhammed Harun vd., Mısır 1964, I, 373

² Gerlof Von Vloten, Emeviler Devrinde Arap Hakimiyeti Şia ve Mesih Akideleri Üzerine Araştırma, çev. M.Sait Hatipoğlu, Ankara 1986, s. 24-25; Şükrü Faysal, Hareketü’l-Fethi’l-İslâmî fi’l-Karni’l-Evvel, Beyrut 1982, s. 103-104.

³ H.İbrahim, II, 298; Gerlof, s. 24

⁴ Rahman, s. 139

⁵ H.İbrahim, II, 250. Bkz. Cemal Nar, İslam’da Devlet ve Siyaset, s.

kalmış olan Maverâünnehirliilerden değil, tam aksine müslüman olmuş, ancak haksızlıklara uğramış olan Horasanlılardan başlamıştır” demektedir.⁶

İrkçılık eğilimleri İslâm dünyasında ondokuzuncu yüzyılın sonlarında yeniden canlanmaya başladı. Batılı devletlerin Osmanlı Devletinin parçalama planlarının bir parçası olarak canlandırmaya çalıştıkları bu düşünce, Araplarda “Arapçılık”, Farslılarda “Farsçılık”, Kürtlerde “Kürtçülük” olurken, Türklere ise “Türkçülük” olarak yayılıyordu. İttihad ve Terakki yönetiminin benimsediği “İrkçi-Türkçü” politikaların da etkisiyle ayrılıkçı hareketler güç kazandı ve koca Osmanlı Devletinin yıkılışına zemin hazırladı.

Osmanlı Devletinin parçalanmasından sonra oluşan birçok yeni devlet gibi Türkiye Cumhuriyeti de ırkçılıktan önemli ölçüde etkilendi. Zaten onun kurucuları da çoğunlukla yıkılmasına sebep olan İttihad ve Terakki Cemiyetinin kadrolarıydı. Yeni devletin özellikle dil ve kültür politikalarında etkili olan ırkçı eğilimler zamanla “Türkçülük”, “Turancılık”, “Milliyetçilik” adıyla bilinen bağımsız bir politik hareket haline geldi. Bu hareket çeşitli parti ve örgütler içinde varlığını günümüzde de sürdürmektedir.

Bu tarihi alt yapının üstünden bu güne baktığımızda şimdi de görünen manzara pek farklı değildir. Bugün de gerek PKK, gerekse başka örgütler adıyla devlet ve toplum aleyhine girişilen isyan ve başkaldırıların ve terörist faaliyetlerin altında sebep olarak yine aynı ırkçılık, yine benzer “asabiyetçilik” ve “adam kayırmacılık”, yani yine zulüm, yine haksızlık ve hukuksuzluk, yine fitne ve fesat, yine kan dökücülük yatmaktadır. Acı ama gerçek budur.

---

⁶ Wellhausen, s. 237

“PKK düşünce ve değerlerden uzak eli kanlı taşeron bir örgüttür” diyerek bu görüş çürütülemez. Evet ama eğer bu bataklık ortamı olmasaydı PKK taşeron bile olsa ne kendine militan, ne de destek veren sempatizan bulabilirdi. Tez zamanda bitip tükenirdi...

Bu konuyu ırkçılardan çok çeken ve milleti bu konuda uyandırmaya çalışan Mehmet Akif'in, sözünü dinlemeyen Arnavut ırkçılarının yüzünden baba yurdu Arnavutluk'un ve oradaki Müslümanların başına gelen felaketleri önce ağlayarak, ağlatarak anlattıktan sonra sözü ırkçılara getiren mısralarıyla bitirelim:

*İlâhî, altı yüz bin müslüman birden boğazlandı...
Yanan can, yırtılan ismet, akan seller bütün kandı!
Ne ma'sûm ihtiyarlar süngüler altında kıvrandı!
Ne bîkes hânümanlar işte, yangın verdiler, yandı!
Şu küllenmiş yığınlar hep birer insan, birer candı!*

.....
*İşte, ey unsur-i isyan,¹ bu elîm izmihlâl,
Seni tahrîk eden üç beş alığın ma'rifeti!
Ya neden beklemiyordun bu rezîl âkîbeti
Hani, milliyetin İslâm idi... Kavmiyyet ne!
Sarılıp sımsıkı dursaydın a milliyetine.
"Arnavutluk"² ne demek Var mı şer'atte yeri
Küfr olur, başka değil, kavmini sürmek ileri!
Arabın Türke; Lâzın Çerkese, yâhud Kürde;
Acemin Çinliye rüchânı mı varmış? Nerde!*

---

¹ Osmanlı'dan “muhtariyet”, bugünkü meşhur adıyla “özerklik” isteyen ve bu yüzden devlete baş kaldıran isyancıları seslenen.

² Burada "Arnavutluk" yerine şimdi “Kürdistan” koyun ve okuyun, sorunu daha rahat anlarsınız.

*Müslümanlık'ta "anâsır" mı olurmuş? Ne gezer!
Fikr-i kavmiyyeti tel'în ediyor Peygamber.
En büyük düşmanıdır rûh-i Nebî tefrikanın;
Adı batsın onu İslâm'a sokan kaltabanın!
Şu senin âkıbetin bin bu kadar yıl evvel,
Sana söylenmiş iken doğru mudur şimdi cedel
Artık ey millet-i merhûme, sabâh oldu uyan!
Sana az geldi ezanlar, diye ötsün mü bu çan?
Ne Araplık ne de Türklük kalacak aç gözünü!
Dinle Peygamber-i Zîşân'ın İlâhî sözünü.
Türk Arapsız yaşamaz, kim "yaşar" der delidir,
Arabın, Türk ise hem sağ gözü, hem sağ elidir.
Veriniz başbaşa; zîrâ sonu hüsrân-ı mübin:
Ne hilafet kalıyor ortada billâhi, ne din!
"Medeniyet!" size çoktan beridir dış biliyor;
Evvela parçalamak sonra da yutmak diliyor:
Arnavutlar size ibret olacakken, hâlâ,
Ne bu şûrîde siyâset, ne bu fâsid da'vâ?
Görmüyor gittiği yanlış yolu, zannım, çoğunuz...
Size rehberlik eden haydudu artık kovunuz!
Bunu benden duyunuz, ben ki, evet, Arnavudum...
Başka bir şey diyemem... İşte perişan yurdum!..¹*

İslam ve Birlik

İslam, önce kalplerde kurduğu birlik ve beraberliği, aile ve topluma yayarak hayatın her alanına taşımıştır. Zaten inancı bir, ibadetleri bir, davranışları bir olan toplumlarda, birlik kendiliğinden oluşur. Çünkü din kadar akıl ve mantık da birlik

---

¹ Safahat, "Hakkın Aealeri". Allah Kürtçülere veya onların yanlışlarından dolayı sair Müslümanlara böyle feryat ettirmesin.

ve beraberlik ister. Çünkü birlik ve beraberlik güç demektir, kazanç demektir, barış ve huzur demektir, mutluluk demektir.

Kur'an, kardeş saydığı inananlarını İslam etrafında birlik ve beraberliğe çağırıyor, tefrikadan sakındırıyor:

“Hep birlikte Allah'ın ipine (kitabına, dinine) sımsıkı sarılın. Dağılıp parçalanmayın. Allah'ın üzerinizdeki nimetini düşünün. Hani siz birbirinize düşmanlar idiniz de O, kalplerinizi birleştirmişti. İşte O'nun bu nimeti sayesinde kardeşler olmuştunuz. Yine siz, bir ateş çukurunun tam kenarında iken oradan sizi O kurtarmıştı. İşte Allah size âyetlerini böyle apaçık bildiriyor ki, doğru yola eresiniz.”¹

Ayette dikkat çekilen daha önceki bölünmüş ve parçalanmışlık, hem Mekke'de vardı, hem de Medine'de. Allah, göklerden sarkıttığı sağlam ipine, Kur'an'a sarılıp sıkı sıkı tutunan Müslümanlara, birlik ve beraberlik nimetini ihsan etti de, daha önceki ayrılıklardan, düşmanlıklardan, kavgalardan eser kalmadı. Ama bu konu gaflete gelmez. Gönüllerdeki muhabbet ateşi küllenir de eller Kur'an'dan pırtarsa, zaten uyumayıp her an fırsat bekleyen şeytanlar ve düşmanlar, fitne, fesat ve tefrikanın bin bir çeşidiyle inananlara abanarak birlik ve beraberliklerini parçalayıp dağıtabilirler.

Bu ayetlerin gelmesine sebep olduğu söylenen şu olay, kıyamete kadar Müslümanlara bir ders ve ibret kaynağıdır:

“Rivayet olunuyor ki, Şemmas b. Kays isminde bir yaşlı yahudi varmış. Küfrü ve müslümanlara karşı hiddeti, kini ve çekememezliği pek şiddetliymiş. Bir gün Evs ve Hazrec kabilelerinden birtakım ashab-ı kiram bir mecliste oturmuş

---

¹ Al-i İmran, 103.

konuşurlarken bu yahudi yanlarından geçmiş, cahiliye zamanında aralarında şiddetli düşmanlık ve hasımlık bulunan bu kimselerin İslâm'dan sonra aralarındaki bu ülfet ve muhabbeti, derlenip toparlanmayı, barış ve düzelmeyi ve nihayet sevgi ve saygıyı görünce: "Allah'a yemin ederim ki bunlar böyle toplandıkça, bizim buralarda rahatımız kalmaz." demiş ve yanındaki bir yahudi delikanlısına: "Haydi şunların yanlarına otur, "buas gününü" ve daha öncekilerini hatırlarına getir ve o zaman söyledikleri şiirlerden bazı parçalar da okuyuver." diye tenbih etmişti.

"Buas günü" ise İslâm'dan önce yüzyirmi sene kadar birbirleriyle düşmanlık ve hasımlık üzere yaşamış olan Evs ve Hazrec kabilelerinin savaş yaptıkları ve Evs'in Hazrec'e galip geldiği son bir gün idi.

Delikanlı dediğini yapmış ve derken bir münakaşa kapısı açılmış, iki taraf öğünmeye başlamışlar, nihayet bir çekişme, bir ağız kavgası olmuş, Evs'ten Evs b. Kayzî, Hazrec'den Hübar b. Sahr sıçramışlar, birbirlerine söz atmışlar, birisi diğerine: "İsterseniz bugün yine öyle bir gün yaparız" demiş. İki taraf öfkeye gelmiş: "Haydi yaptık, silâh silâh, haydi zahireye, harre meydanına!" demişler, sözün kisası Evs kabilesi birbirleriyle, Hazrec de birbirleriyle birleşmişler.

O sırada durum Peygamberimize ulaşmış, O da yüce huzurlarında bulunan Muhacir ashab-ı kiramla birlikte onların yanlarına gelmiş ve şöyle nasihat etmişti:

"Ey müslümanlar topluluğu!.. Allah Allah! Ben aranızda bulunurken de cahiliye davası mı yapıyorsunuz? Cenab-ı Allah sizi İslâm'a hidayet ettikten ve küfürden kurtarıp kerem ve yardımıyla cahiliyenin kökünü kestikten ve aranızı bulduktan sonra, yine eski küfre mi dönüyorsunuz?"

Bunun üzerine olaya karışanların hepsi de düştükleri tehlikenin bir şeytan tuzağı olduğunu anlayarak derhal ellerindeki silahlarını bırakmışlar, gözlerinden yaşlar dökerek birbirlerine sarılmışlar, kucaklaşmışlar ve Resulullah'a itaat ederek beraberce gitmişlerdi. Cenab-ı Allah bu şekilde Şemmas'ın fitne ateşini söndürmüştür.

Birlik ve beraberlik için önce kalplerin birliği gerekir. Bu da aynı inanca sahip olmak, aynı dine inanmakla sağlanır. Başka başka inanç ve kanaatta olanların ister istemez davranışları da başka başka olacaktır. Bu ise sürekli bir iftilaf, münakaşa, kavga ve karmaşa demektir. Bu yüzden kafirlerin birliği ancak menfaat iledir. Bu da çok çabuk değişken ve kişilere göre farklı olabileceğinden onların birliği her an tehlikede demektir.

Ama islam'a iman edenlere gelince, onların iman sayesinde kalplerinde birlik oluşmuştur. İstekleri, arzuları, davaları aynıdır. İbadet ve hayat tarzları da aynıdır. Hatta sünnet-i seniyye sayesinde dünyanın şarkında veya garbında yaşasın farketmez, bütün Müslümanların yeme, içme, yatma, uyuma, giyinme, ziyafet, misafirlik, hatta öksürme veya tuvalete girip çıkması dahi birlik içindedir. Bu birliği bu iman ve ona dayalı hayat devam ettikçe hiçbir dış etki, dış düşman da bozamaz. Her hücum iman dolu kale gibi göğüslere çarparak dağılır. Bü yüzden yüce Rabbimiz her şeyi öğrettiği gibi, birlik ve beraberlik için gerekenleri de bize öğretiyor:

“Allah'a ve Resülü'ne itaat edin.” İşte bu kadar. İş bu kadar basittir.

Ayete devam edelim: "Birbirinizle didişmeyin. Sonra içinize korku düşer ve kuvvetiniz elden gider. Sabırlı olun, çünkü Allah sabredenlerle beraberdir."¹

Kendi içinde ihtilafı bir milletin havası gider, balonu söner, ağırlığı kaybolur. "Su uyur, düşman uyumaz" denmiştir. Sonuçta saldırmak için uygun şartları bekleyen düşmana belki mağlup olunur ve devlet elden gidebilir. Bütün bunların olmaması için Müslümanca yaşamada sabırlı olmalı, nefis ve şeytana karşı mücadele etmede dayanmalı ve direnmeli, dış düşmana karşı da güç ve kuvvet biriktirerek savaşa, cihada her an hazır olmalıyız. Gerekliyorsa savaşmalı, onun zorluklarına da katlanmalıyız. Çünkü zafer Allah katındadır, o da kesinlikle sabredenlerle beraberdir. Beraber olduğu için de zaferi sabredenele ihsan edecektir.

Başka bir tecelli de olabilir. Bunun da elbette sebepleri vardır. Akla ilk gelenler, eğer bir mağlubiyet varsa bu ya bir imtihandır, denenme ve sınanma vardır orada. Ya da zafer şartlarına riayet edimemiştir. Zaferin şartlarını kısaca söylersek, düşmanla karşılaşılırken direnmek, Allah'ı sürekli anarak O'na bağlanmak, Allah'a ve peygamberine itaat etmek, çekişme ve tartışmadan uzak durmak, savaşın doğurduğu ağır zorluklara sabretmek, çalım satmaktan, gösterişten ve aşırıktan kaçınmak.²

Bu ayetin tefsirinde Seyyid Kutup güzel yorumlar getirir: "İnsanlar ancak birden fazla komuta ve direktif merkezine uymak durumuyla karşı karşıya kaldıklarında, görüş ve

---

¹ Enfal, 46.

² Biz bu konuda çok zaman evvel "Hak Batıl mücadelesi Ve Zafer Şartları" diye bir kitap yazdık ama henüz bastıramadık.

düşünceleri yönlendirici olarak insan arzusuna itaat ettiklerinde, çekişmeye düşerler.

İnsanlar Allah'a ve Peygamberine teslim oldukları zaman -karşılaşılan soruna ilişkin olarak birbirinden farklı bakış açılarına sahip olsalar bile- aralarındaki çekişmenin en başta gelen sebebi ortadan kalkmış olur.

Çünkü çekişmeye neden olan insanların farklı görüşlere sahip olmaları değildir. Gerçek ortaya çıktığı halde insanı, görüşünde ısrara sürükleyen ihtirastır, arzudur. Bu da, insanın kendi "şahsını" terazinin bir kefesine, "gerçeği" de bir kefesine koyması ve daha baştan "şahsını" tercih etmesidir.

Savaşla karşı karşıyayken Allah'a ve Peygamber'e itaat etmeye ilişkin bu direktifin yeralması bu yüzdendir. Hiç kuşku yok ki, bu direktif, savaş esnasında son derece gerekli olan "kontrol" işlemlerinden biridir. Burada en yüce yol göstericilik, en üstün komuta merciine itaat sözkonusudur. Kitleye komutanlık eden kişiye itaat de bundan kaynaklanır. Bu, gönülden gelen derin bir itaattir.

Allah için cihad etmeyen ve komutana olan bağlılığı Allah'a bağlılıktan kaynaklanmayan ordularda görülen askeri itaat gibi göstermelik bir disiplin değildir. Bu ikisinin arasındaki mesafe korkunçtur.”

Resulullah (sav) Efendimiz de Kur'an gibi hep birliğe çağırılmış, kardeşlik için emirler ve yasaklar getirmiş, cemaat olmaya teşvik etmiş, bazı ibadetlerde cemaatı şart koşmuş, birliğin güç ve rahmet olduğunu söylemiş, ayrılıklara sebep

olacak düşünce ve davranışlardan ümmetini sakındırmış, “sürüden ayrılanı kurt kapar” diyerek uyarmıştır.¹

Onun bize bildirdiğine göre “Allah bu ümmeti dalalet üzerinde birleştirmez.” “Allah’ın rahmet eli daima cemaat üzerinedir. Cemaatten ayrılan, Cehenneme ayrılır.” “cemaat rahmet, ayrılık azaptır.” “Cemaatten bir karış ayrılan, İslam bağını boğazından atmış olur.” “Ayrıran, bölen, parçalayan bizden değildir.” “Müslümanların derdi ile dertlenmeyen onlardan değildir.” “Şeytan yalnız kalanladır.”

Bugün dünyanın gelişmiş ülkeleri değişik birliklerle güç kazanırken, Müslümanların inançlarına aykırı ideoloji ve sistemlerle kalbî birliklerini, ırkçı ve bölgeci anlayışlarla da coğrafi birliklerini parçalanmış ve bölünmüş görmek içler acısıdır. Ardır ve ayıptır. Oysa dinimiz gibi aklımız, ilmimiz, ekonomimiz, siyasi gerçeklerimiz ve tarihi tecrübelerimiz de birlik olmamızı gerektiriyor. Bu halimizden bir an evvel sıyrılmalı, dün olduğu gibi yine insanlığa bu konuda da bizler örnek olmalıyız.

Birlik önündeki en büyük engel, cehalettir. Bu cehalet sebebiyle imanın kıymetini, kardeşliğin faziletini, birliğin dirlik ve esenlik oluşunu bilemiyoruz Gurur, kibir, kendini beğenmişlik, şahsi çıkar, mal, makam, baş olma sevdası gözlerimizi kör ediyor da, kendimizden başkasını göremiyor, kardeşlerimizin hayırlı işlerini takdir edemiyoruz. Dedikodu, koğuculuk, kusur araştırma, yalan, dolan, iftira ile kardeşlerimizi kaçırıyor, kazanılamayacak gereksiz tartışmalarla enerjimizi boşa harcıyor, zayıf düşünce de bir kurtarıcı gibi düşmanlarımıza sarılıyor. Oysa onlar, bizi bölüp parçalamak

---

¹ Ebu Davud, salat, 46.

ve parçaları da bir araya getirmemek için ne oyunlar sergiliyor, ne tuzaklar hazırlıyorlar.

Çare, cehaletten kurtulma, yani kendi dinimizi, kültürümüzü, tarihimizi iyi bilme, kardeşlik hak ve hukukunu gözetme, her türlü ayırmacılık ve ırkçılıktan uzaklaşma, hata ve kusurlara af ve musamaha ile yaklaşma, faydasız münakaşalardan kaçma ve sabırla çalışma, çabalama, gayret etmedir. Laf değil, iş üretmedir. Hareket berekettir. Her şeyi temizleyen suyun bile durgun olup akmadığında kokuştüğünü görmek bize ibret olmalı değil mi?

Bu konular en fazla bilinen ve konuşulanlar olduğundan sözü çok uzatmak istemiyoruz. Sonucu söyleyelim, yetsin; bütün bunlardan çıkan sonuç, birlik ve beraberliğin en büyük düşmanı ırkçılıktır, kavmiyetçiliktir. Öyleyse samimi olarak Müslüman olan bir kişi asla ırkçı olamaz.

Ama kimileri de vardır ki, ırkçı olduğunu asla kabul etmez, fakat bal gibi, yok yok biber gibi, sirke gibi ırkçıdır. Mesela “Tanrı Türkü korusun. Herşey Türk için, Türke göre, Türk tarafından” diyen birisine bu durum sorulduğunda, “bu ırkçılık değildir. Bu milletini sevmek ve esirgemektir” diyor.

Ama aynı cümleleri değiştirerek bir Kürt veya Arap veya Fars kullanırsa ona tepki gösteriyor. Bu çiftte standart ne demek şimdi? Sen yapınca başka, onlar yapınca başka oluyor öyle mi?

Ne diyordu Sevgili peygamberimiz hadisinde: “Bir Müslüman kendisi için istediğini (veya istemediğini) din kardeşi için de dilemedikçe (tam) Müslüman olamaz.”¹

---

¹ Buharî Enes’ten rivayet etmiştir.

İşte ölçü bu! Üstelik bu kadar da basit!

“Müslümanlık bizden evvel böyle zillet görmedi” diyerek İslam Tarihinin en acı günlerine şahitlik yapan ve İslam Medeniyetinin taş taş yıkıldığını görerek feryat eden büyük alim, mütefekkir ve şair Mehmet Akif Ersoy bir yerde şöyle haykırarak uyardı Müslümanları:

*Sizin felaketiniz: Târumâr olan 'Vahdet'-
Eğer yürekleriniz aynı hisle çarparsa;
Eğer o his gibi tek, bir de gayeniz varsa;
Düşer düşer yine kalkarsınız, emîn olunuz!
Demek ki birliği te'min edince kurtuluruz-
O halde vahdete hâil ne varsa çiğneyiniz!
Bu ayrılık da neden? Bir değil mi herşeyiniz?
Ne fırka herzesi lazım, ne derd-i kavmiyyet;
Bizim diyânete sığmaz sekiz, dokuz millet!
Bütün bu tefrikalar, etsenizdi istiknâh,
Görürdünüz nereden geldi... Yâ ibâdallah!
Huzur-ı Hak'ta nasıl toplu durdunuzdu demin?
Günahdır, etmeyin artık, ayıptır, eylemeyin!
Şu ihtirâsa uyup az mı verdiniz kurban?
Şikâk için mi eder sade, kalbiniz daraban?
Neden uhuvvetiniz böyle münhasır namaza?
Çıkınca avluya herkes niçin boğaz boğaza?
Ne Müslümanlığıdır, anlamam ki, yaptığınız?
Çıkar yol olmayacak, korkarım, bu saptığınız!
Görünce fesli, atılmak, tasarlayıp bıçağı;
Görünce şapkalı, sinmek, değiştirep sokağı;
Gönüller ayrı oluş, sîneler bir olsa bile...
Nifak alameti bunlar, kuzum tamamiyle; (Haşır/14)
Nifâka buğzediniz hâlisen li-vechillâh;
Halâs eder sizi ihlasınızla belki ilâh...*

Birlik Sebepleri

Müslümanların birlik ve beraberlik içinde yaşamaları için dinî, siyasî, ictimai, idarî, hukukî, iktisadî, terbiyevî, tarihî, coğrafi, emniyet ve asayiş, milli savunma ve daha başka bir çok bakımlardan o kadar çok sebepler vardır ki, bütün bunları bırakıp da sayılanlar için en büyük zarar olan “kavmiyet, asabiyyet ve ırkçılık” düşüncesi ile bölünme ve parçalanmaya gitmeleri, üstelik bunu yaparken de dinin ve diğer sayılanların en çok yok etmek istediği şeyleri alet etmeleri, ne dinin kabul edebileceği, ne de aklın alabileceği bir şey değildir.

Kitabımızın hacmi elverseydi biz sayılan hususlar bakımından ırkçılığın haram kılınmasının hikmet-i teşriini, zararları bilinsin ve terkedilsin amacıyla burada derli toplu olarak tek tek yazmak isterdik. Ama başka başka yerlerde bunlar az çok işlenmiştir. Tekrardan kaçınmaya çalıştık.

Ancak burada duyurmak istediğimiz bir güzellik var. Bediuzzeman Said Nursi “Mektubat” isimli eserinin 26. Mektub’un 3. Mebhas’ında bu konuyu işlemiştir. Biz de hemen başında yazdığı o birlik sebeplerini buraya almak istedik. Neden mi?

Çünkü bu ifadeler gayet güzeldir ve zaman zaman biz de sayarız onları benimsediğimizden; “Allah’ımız bir, Peygamberimiz bir, dinimiz bir, kiblemiz bir...” diyerek. Hatta bazılarımız buna ilaveler de yapar: “Mazlumiyetimiz bir, mağduriyetimiz bir, makhuriyetimiz bir...”

En iyisi sözü sahibine bırakalım da şu birlik sebeplerini kısaca görelim.¹ Üstat söze bir ayet meali ile girer: Allah Teâlâ'nın şu ayeti malumdur:

"Ey insanlar! Biz sizi bir erkekle bir dişiden yarattık; sonra da, birbirinizi tanıyasınız diye milletlere ve kabilelere ayırdık."²

Bediuzzaman der ki: "Yani, "sizi taife taife, millet millet, kabile kabile yaratmışım, tâ birbirinizi tanımalısınız ve birbirinizdeki içtimaî hayata ait münasebetlerinizi bilersiniz, birbirinize muavenet edersiniz. Yoksa, sizi kabile kabile yaptım ki, yekdiğerinize karşı inkârla yabanî bakasınız, husumet ve adâvet edersiniz değildir."

Şu Mebhas Yedi Meseledir.

Birinci Mesele: Şu âyet-i kerimenin ifade ettiği yüce hakikat içtimaî hayata ait olduğu için, içtimaî hayattan çekilmek isteyen Yeni Said lisanıyla değil, belki İslâmın hayat-ı içtimaiyesiyle münasebettar olan Eski Said lisanıyla, Kur'ân-ı Azîmüştâna bir hizmet maksadıyla ve haksız hücumlara bir siper teşkil etmek fikriyle yazmaya mecbur oldum.

İkinci Mesele: Şu âyet-i kerimenin işaret ettiği teârûf ve teâvün düsturunun beyanı için deriz ki:

Nasıl ki bir ordu fırkalara, fırkalar alaylara, alaylar taburlara, bölüklere, tâ takımlara kadar tefrik edilir. Tâ ki, her neferin muhtelif ve müteaddit münasebâtı ve o münasebâta göre vazifeleri tanınsın, bilinsin -tâ, o ordunun efradları, düstur-u teâvün altında hakikî bir vazife-i umumiye görsün ve içtimaî

---

¹ Maksat anlaşılınsın diye çok az bir sadeleştirme yapılmıştır.

² Hucurat, 13.

hayatları düşmanın hücumundan masun kalsın. Yoksa, tefrik ve kısımlara ayırma, bir bölük bir bölüğe karşı rekabet etsin, bir tabur bir tabura karşı muhasemet etsin, bir fırka bir fırkanın aksine hareket etsin değildir.

Aynen öyle de, heyet-i içtimaiye-i İslâmiye büyük bir ordudur; kabâil ve taifelere ayrılmış. Fakat bin bir birler adedince vahdet yönleri var: Hâlıkları bir, Rezzakları bir, Peygamberleri bir, kibleleri bir, kitapları bir, vatanları bir, bir, bir, bir, binler kadar bir, bir...

İşte bu kadar bir birler uhuvveti, muhabbeti ve vahdeti iktiza ediyorlar. Demek, kabâil ve tavâife inkısam, şu âyetin ilân ettiği gibi, teârûf içindir, teâvün içindir; karşılıklı tanımama için değil, hasım olma için değildir.

Üçüncü Mesele: Fikr-i milliyet şu asırda çok ileri gitmiş. Hususan dessay Avrupa zalimleri, bunu İslâmlar içinde menfi bir surette uyandırıyorlar, tâ ki parçalayıp onları yutsunlar.

Hem fikr-i milliyette bir zevk-i nefsanî var, gafletkârâne bir lezzet var, şeâmetli bir kuvvet var. Onun için, şu zamanda içtimaî hayat ile meşgul olanlara "Fikr-i milliyeti bırakınız" denilmez. Fakat fikr-i milliyet iki kısımdır:

Bir kısmı menfidir, şeâmetlidir, zararlıdır. Başkasını yutmakla beslenir, diğerlerine düşmanlıkla devam eder, müteyakkız davranır. Şu ise, hasımlaşmaya ve keşmekeşe sebeptir. Onun içindir ki, hadis-i şerifte ferman etmiş: "İslâm dini kendinden önceki bâtil olan fiil, hareket, âdet ve inanışları keser, kaldırır."

Ve Kur'ân da ferman etmiş: "Kâfirler, kalblerine cahiliyet taassubundan ibaret olan o gayreti yerleştirdiklerinde, Allah,

Resulünün ve mü'minlerin üzerine sükûnet ve emniyetini indirdi ve onlara takvâda ve sözlerine bağlılıkta sebat verdi. Zaten onlar buna lâıyk ve ehil kimselerdi. Allah ise herşeyi hakkıyla bilir."¹

İşte şu hadis-i şerif, şu âyet-i kerime, kat'î bir surette menfi bir milliyeti ve fikr-i unsuriyeti kabul etmiyorlar. Çünkü müsbet ve mukaddes İslâmiyet milliyeti ona ihtiyaç bırakmıyor.

Evet, acaba hangi unsur var ki, üç yüz elli milyon vardır? Ve o İslâmiyet yerine o unsuriyet fikri, fikir sahibine o kadar kardeşleri, hem ebedî kardeşleri kazandırır?

Evet, menfi milliyetin tarihçe pek çok zararları görülmüş. Ezcümle, Emevîler, bir parça fikr-i milliyeti siyasetlerine karıştırdıkları için, hem âlem-i İslâmı küstürdüler, hem kendileri de çok felâketler çektiler.

Hem Avrupa milletleri şu asırda unsuriyet fikrini çok ileri sürdükleri için, Fransız ve Almanın çok şeâmetli ebedî adâvetlerinden başka, Harb-i Umumîdeki müthiş hâdiseleri dahi, menfi milliyetin beşer nev'ine kadar zararlı olduğunu gösterdi.

Hem bizde, Hürriyetin başlangıcında, Babil Kalesinin harabiyeti zamanında "tebelbül-ü akvam" tabir edilen teşâub-u akvam ve o teşâub sebebiyle dağılmaları gibi, menfi milliyet fikriyle, başta Rum ve Ermeni olarak pek çok kulüpler namında kalplerin ayrılış sebebiyle, muhtelif mülteciler cemiyetleri teşekkül etti. Ve onlardan şimdiye kadar ecnebîlerin boğazına gidenlerin ve perişan olanların halleri, menfi milliyetin zararını gösterdi.

---

¹ Fetih, 26.

Şimdi ise, en ziyade birbirine muhtaç ve birbirinden mazlum ve birbirinden fakir ve ecnebî tahakkümü altında ezilen unsurlar ve İslâm kabileleri içinde, fikr-i milliyetle birbirine yabanî bakmak ve birbirini düşman telâkki etmek öyle bir felâkettir ki, tarif edilmez. Adeta bir sineğin ısırması için, müthiş yılanlara arka çevirip sineğin ısırmasına karşı mukabele etmek gibi bir divanelikle, büyük ejderhalar hükmünde olan Avrupa'nın doymak bilmez hırslarını, pençelerini açtıkları bir zamanda onlara ehemmiyet vermeyip, belki mânen onlara yardım edip, menfi unsuriyet fikriyle şark vilâyetlerindeki vatandaşlara veya cenup tarafındaki dindaşlara adâvet besleyip onlara karşı cephe almak, çok zararları ve tehlikeleriyle beraber, o cenup efradları içinde düşman olarak yoktur ki, onlara karşı cephe alınsın. Cenuptan gelen Kur'ân nuru var; İslâmiyet ziyası gelmiş; o içimizde vardır ve her yerde bulunur. İşte o dindaşlara adâvet=düşmanlık ise, dolayısıyla İslâmiyete, Kur'ân'a dokunur. İslâmiyet ve Kur'ân'a karşı adâvet ise, bütün bu vatandaşların dünya hayatlarına ve uhrevi hayatlarına bir nevi adâvettir. Hamiyet namına hayat-ı içtimaiyeye hizmet edeyim diye iki hayatın temel taşlarını harap etmek, hamiyet değil, hamâkattir!

Dördüncü Mesele: Müsbet milliyet, hayat-ı içtimaiyenin ihtiyac-ı dahilîsinden ileri geliyor. Teâvüne, tesanüde sebeptir; menfaatli bir kuvvet temin eder, uhuvvet-i İslâmiyeyi daha ziyade teyid edecek bir vasıta olur.

Şu müsbet milliyet fikri, İslâmiyete hâdim olmalı, kale olmalı, zırhı olmalı; yerine geçmemeli. Çünkü İslâmiyetin verdiği uhuvvet içinde bin uhuvvet var; âlem-i bekada ve âlem-i berzahta o uhuvvet bâki kalıyor. Onun için, milliyet kardeşliği ne kadar da kavî olsa, onun bir perdesi hükmüne geçebilir. Yoksa onu onun yerine ikame etmek, aynı kalenin taşlarını

kalenin içindeki elmas hazinesinin yerine koyup, o elmasları dışarı atmak nev'inden ahmakane bir cinayettir.

İşte, ey ehl-i Kur'ân olan şu vatanın evlâtları! Altı yüz sene değil, belki Abbasîler zamanından beri, bin senedir Kur'ân-ı Hakîmin bayraktarı olarak bütün cihana karşı meydan okuyup Kur'ân'ı ilân etmişsiniz. Milliyetinizi Kur'ân'a ve İslâmiyete kale yaptınız. Bütün dünyayı susturdunuz, müthiş hücumları def ettiniz. Tâ ""Allah öyle bir topluluk getirecektir ki, Allah onları sever, onlar da Allah'ı sever. Onlar mü'minlere karşı alçak gönüllü, kâfirlere karşı izzet sahibidirler ve Allah yolunda cihad ederler.""¹

âyetine güzel bir mâsadak oldunuz. Şimdi Avrupa'nın ve frenk-meşrep münafıkların desiselerine uyup şu âyetin evvelindeki hitaba mâsadak olmaktan çekinmelisiniz ve korkmalısınız.

Dikkat Çekici Bir Hal: Türk milleti İslâm unsurları içinde en çok olduğu halde, dünyanın her tarafında olan Türkler ise Müslümandır. Sair unsurlar gibi müslim ve gayr-ı müslim olarak iki kısma inkısam etmemiştir. Nerede Türk taifesi varsa Müslümandır. Müslümanlıktan çıkan veya Müslüman olmayan Türkler, Türklükten dahi çıkmışlardır (Macarlar gibi). Halbuki, küçük unsurlarda dahi hem müslim ve hem de gayr-ı müslim var.

Ey Türk kardeş! Bilhassa sen dikkat et. Senin milliyetin İslâmiyetle imtizaç etmiş; ondan ayrılmaya uygun değil. Tefrik etsen, mahvolursun. Bütün senin mazideki iftiharların İslâmiyet defterine geçmiş. Bu mefâhir, zemin yüzünde hiçbir kuvvetle

---

¹ Maide, 54.

silinmediği halde, sen şeytanların vesveseleriyle, desiseleriyle o mefâhiri kalbinden silme.

(İki meseleyi atlayalım.)

Yedinci Mesele: Menfi milliyette fazla hamiyetperverlik gösterenlere deriz ki: Eğer şu milleti ciddî severseniz, onlara şefkat ederseniz, öyle bir hamiyet taşıyınız ki, onların ekserîsine şefkat sayılsın. Yoksa, ekserîsine merhametsizcesine bir tarzda, şefkate muhtaç olmayan az bir kısmın muvakkat, gafletkârâne hayat-ı içtimaiyelerine hizmet ise, hamiyet değildir. Çünkü, menfi unsuriyet fikriyle yapılacak hamiyetkârlığın, milletin sekizden ikisine muvakkat faydası dokunabilir; lâıyk olmadıkları o hamiyetin şefkatine mazhar olurlar.

O sekizden altısı ya ihtiyardır, ya hastadır, ya musibetzededir, ya çocuktur, ya çok zayıftır, ya pek ciddî olarak âhireti düşünür müttakîdirler ki, bunlar hayat-ı dünyeviyeden ziyade, müteveccih oldukları hayat-ı berzahiyeye ve uhreviyeye karşı bir nur, bir teselli, bir şefkat isterler ve hamiyetkâr mübarek ellere muhtaçtırlar. Bunların ışıklarını söndürmeye ve tesellilerini kırmaya hangi hamiyet müsaade eder?

Heyhat! Nerede millete şefkat, nerede millet yolunda fedakârlık?¹

İrkçılık Bölücülüktür

Yukarıdan beri okuduklarımızı düşünürsek kesin olarak anlarınız ki ırkçılık ayırışma, bölünme ve parçalanma demektir. Bu ise izzetten zillete, efendilikten köleliğe, zenginlikten

---

¹ Said Nursî, Mektubat, Yirmi Altıncı Mektup, s.499 vd.

fakirliğr, bilgi, sanat, kültür ve medeniyetten, cahilliğe, ilkelliğe ve medeniyetsizliğe düşmeye sebeptir.

Peygamber Efendimiz ırkçılık ruhlarına işlenmiş bir kavimin Müslümanlarını iman kardeşliği etrafında, Gayr-ı Müslimlerini de hukukun üstünlüğünde birleştirdi. Bırakın Araplar arasındaki kavim ve kabileleri, İslamiyet ruhlara öyle bir etkili oldu ki, daha sonra Müslüman olan Türler, Kürtler, Farslar Çeçenler, Çerkezler, Arnavutlar, Afganlar, Hintliler, evet, bütün bu ırklar din kardeşliği içerisinde birlik ve beraberlik halinde yaşıdılar.

Peygamber Efendimiz nesep ile övünmeyi, ırklar arasındaki üstünlük meselesini, yok denecek bir seviyeye indirdi. Irkçılığı bir cahiliyye adeti olarak ayaklarının altına aldı ve ezdi. Bundan sonra üstünlük artık hasep ve nesepte değil, imanda, ilimde, İslam'ı yaşıamakta, güzel ahlakta, kısacası takvada idi. Habeşli bir zenci olan Bilal'in yanında nice Arap kabilelerinin reisleri geride kalmıştı. Bizans'tan gelen Süheyb-i Rumî, İnan'dan gelen Selman-ı Farişî, İalam sayesinde toplumun en saygın insanları haline gelmişti.

Bu güzel haller Peygamberimizin hayatında olduğu gibi raşit halifeler döneminde de böyle devam etti gitti. Yapılan inkılap, asırlara muhtaç iken, çok kısa bir dönemde gerçekleşmişti. İnsanlık alemi, böyle bir başarıya hayal bile edemezdi.

Fakat ne kadar acıdır ki, insanlardaki dünya sevgisi ve yönetme arzusu, zaman içinde bu muhteşem seviyeyi süratle düşürerek eski haline indirdi. Bu da insanın zalim ve cahil tarafı olsa gerekti.

Raşid Halifelerden hemen sonra gelen Emevî Devleti maalesef Arapçılık asabiyetine tutulmuştu. Yöneticiler kendilerini Arap ahaliden üstün görüyorlardı. Arap halk da kendilerini yeni Müslüman olmuş diğer ırklardan üstün görmeye başladı. Sonuçta kıyamet koptu. Emevi Devletini değiştiren ve düşüren Araplık asabiyet olmuştur. Abbasi Hilafetini zayıflatan ise Acemlik, yok eden de Türklük asabiyetidir denmiştir.

Sonuçta tarihin hangi devresine bakarsanız görürsünüz ki nerde bir ırkçılık varsa orada bölünme ve parçalanma vardır. İslam tarihinin de en büyük bölünme, parçalanma ve yok olmalar hep bu ırkçılık hastalığından sonra olmuştur.

Adaletsizliğin, eşitsizliğin, adam kayırmacılığın ilk adımları hep bu ırkçılıkla atılmış, giderek bu asabiyet ile zulümler son haddine varmıştır. Bundan daha tabii ne olabilir? İrkçılık zulümü, zulüm de vahşeti getirdi. Sonuç bölünme ve parçalanmadan başka birşey değildir. Bunun sonu ise acıdır, ıstıraptır, zillettir, yokluktur, yoksulluktur, horluktur, hakirliktir, fakirliktir, aşağılanmaktır, horlanmaktır.

Bugün yaşadığımız bu büyük bela, bu korkunç musibet ve felaketlerin arkasında da yine maalesef o ırkçılık vardır. Tabi ki bundan kurtuluşun yegane yolu, izzet ve şerefin biricik kaynağı, sağlıklı refah ve kalkınmanın imkanı ancak birlik ve beraberlikten geçmektedir. Bunun çaresi de bizim için İslam kardeşliğinden başka bir şey olamaz. Öyleyse Müslümanlar iman davası etrafında birleşerek yeniden bir ümmet ve büyük bir devlet olabilirler. Bunun birinci şartı ise ırkçılığı ve ulus devlet düşüncesini reddetmektir.

Son iki yüz yıldır ümmeti yiyen bitiren tefrika derdi ve asabiyet hastalığı, ırkçılık belası olduğu gibi, bugün de

Müslümanların başındaki en büyük felaket ve musibet yine maalesef odur. Mehmet Akif Ersoy bunu bizzat yaşamış büyük bir muzdarip olarak canhıraş haykırmaktadır:

*Sen! Ben! Desin efrâd, aradan vahdeti kaldır;
Milletler için işte kıyâmet o zamandır.
Mâzilere in, mahşer-i edvârı bütün gez:
Kânûn-i İlâhî, göreceksin ki, değişmez:*

.....

*“Turan İli” namıyla bir efsane edindik;
“Efsane, fakat gaye!” deyip az mı didindik?
Kaç yurda veda etmedik artık bu uğurda?
Elverdi gidenler, acıyın eldeki yurda!*

Akif'in iki mısrası hem derdi, hem de devayı içermekte müthiş başarılıdır:

*Girmeden tefrika bir millete, düşman giremez;
Toplu vurdukça yürekler, onu top dindiremez.*

Öyleyse zarar gördüğümüz delikten ders alarak bir kere daha sokulmayalım ve birlik ve beraberliğimizi iyi koruyalım. Bu yangınlardan ancak böyle kurtulabiliriz.

Bugün dünyanın gelişmiş ülkeleri değişik birliklerle güç kazanırken, Müslümanların inançlarına aykırı ideoloji ve sistemlerle kalbî birlikteliklerinin, ırkçı ve bölgeci anlayışlarla da coğrafi birliklerinin parçalanmış ve bölünmüşlüğü görmeye içler acısıdır, ardır ve ayıptır. Düşman bunu yapıyor, neyse o düşmandır, bir yerde vazifesidir. Ya bize ne oluyor da onun tuzaklarına göz göre göre düşüyoruz? Neden her düşüten bir

yürüyüş öğrenemiyoruz? Nereye gitti ümmatin akli, idraki ve imanı?

Oysa dinimiz gibi aklımız, ilmimiz, ekonomimiz, siyasi gerçeklerimiz ve tarihi tecrübelerimiz de birlik olmamızı gerektiriyor. Bu halimizden bir an evvel sıyrılmalı, dün olduğu gibi yine insanlığa bu konuda da bizler örnek olmalıyız.

Birlik önündeki en büyük engel, eğitimsiz nefislerimizdir, cehaletimizdir.

*“Ey hasm-ı hakiki seni öldürmeli evvel,
Sensin bize düşmanları üstün çıkaran el.”*

Bu cehalet sebebiyle imanın kıymetini, kardeşliğin faziletini, birliğin dirlik ve esenlik oluşunu bilemiyoruz.¹ Gurur, kibir, kendini beğenmişlik, şahsi çıkar, mal, makam, baş olma sevdası gözlerimizi kör ediyor da, kendimizden başkasını göremiyor, kardeşlerimizin hayırlı işlerini takdir edemiyoruz. Dedikodu, koğuculuk, kusur araştırma, yalan, dolan, iftira ile kardeşlerimizi kaçırıyor, kazanılamayacak gereksiz tartışmalarla enerjimizi boşa harcıyor, zayıf düşünce de kolaya kaçarak sanki bir kurtarıcı gibi düşmanlarımıza sarılıyoruz. Oysa onlar, bizi bölüp parçalamak ve bu parçaları da bir araya getirmemek için ne oyunlar sergiliyor, ne tuzaklar hazırlıyorlar.²

Dünyanın “süper” denilen güçleri bugün enerji merkezi olan İslam Dünyasını yeniden bölme ve şekillendirmeye

---

¹ Bu konularda yazılmış bir kitap için bkz. Cemal Nar, İmanın Kıymeti Ve Korunması, Beyan/Toprak y.; Cemal Nar, İlim Ve Özgütlük, aynı yerden. Cemal Nar, Alimin Önderliği, Ukde y.

² Bu konularda yazılmış bir kitap için bkz. Cemal Nar, İnançta Kirlenme, Beyan/Toprak y.

çalışıyorlar. ABD ve AB ülkeleri bizim dünyamızda etkin güçleriyle cirit atıyorlar. Şu haberi dikkatle okuyalım isterseniz:

“Amerikan düşünce kuruluşu Alman Marshall Fonu (GMF), Türkiye'nin Kuzey Irak'ı işgal etmesi olasılığını önlemenin en iyi yolunun bölgeye NATO gücü konuşlandırmak olduğunu savundu. ABD'nin eski BM Daimi Temsilcisi ve Kıbrıs Özel Temsilcisi Richard Holbrooke ve GMF Direktörü Ronald D. Asmus tarafından kaleme alınan raporda, Kuzey Irak'a yerleştirilecek NATO gücünün yararları şöyle sıralandı:

"Türkiye'de Güneydoğu'ya sürekli saldırılarda bulunan PKK terör örgütünün ortadan kaldırılması için Kuzey Irak'ın işgalinden açıkça sözedenenler var. Bu riski azaltmanın en iyi yolu Kuzey Irak'a NATO gücü konuşlandırmak. Böyle bir konuşlandırma diğer bazı amaçlara da hizmet edebilir. Kürt liderlerle yapılacak bir anlaşma PKK'yı sınırlandırır. Bu, Türkiye'nin askeri operasyonunu önlemenin en iyi yoludur.”

Oysa bu NATO bizim ortağımızdır. Bizim çıkarlarımızı kendi çıkarları gibi koruması gerekir değil mi? Ama ABD ve AB ülkeleri bunu yaptı. Irak'ı işgal ettiler. Orada ayrılıkçı Kürtleri beslediler ve PKK'yı büyüttüler, korudular. Hala bu oyun devam etmektedir. Bizi sözde müttefiklerimiz ve stratejik ortaklarımız arkadan vuruyor. Biz de zayıflığımızdan bunu anlamazlıktan geliyoruz. Çünkü anladım demenin zilleti dayanılmaz acılar vermektedir. Bilerek lades! İşte zillet bu! Çıkış yolu İslam Birliği ama onu da biz kapatmışız kendimize. Neden? Acaba bu da mı düşman korkusundan?

Kuzey Irak'ta yaşayan Kürt liderler şu anda büyük bir zafer (!) şarhoşluğu içindeler. Bu sarhoşlukla boylarından büyük laflar ediyorlar. Yapmadıkları saygısızlık yok gibi. Bağlı

oldukları islam Dünyasına ve onun medeniyetine sırt çevirmişler.

Aynen yüz yıl geriye gitmiş de tarih içinde seyrettiğimiz filmi yeniden seyrediyor gibiyiz. Bu kadar beceriksiz politikalar, Kürt tarihinin en parlak günleri olarak sunulmaktadır. Dinlerine bağlı olarak bilinen Kürtler süratle ırkçı düşüncelerle dinlerinden uzaklaştırılmakta, İslam topraklarında Amerika ve Avrupa uydu su laik, sosyalist, İslam'a ve Müslümanlara vuran ikinci bir İsrail devleti oluşturulmakta. Bunlar akıllı başında her Kürt'ü utancından yerin dibine geçirir işlerdir, ama oralarda ve maalesef buralarda yaşayan din ve devlet adamı kisvesindeki Bel'am'ların ve Haman'ların anlattıkları yüzünden bu duygular kaybolmaktadır.

Bilemem, Mehmet Akif'in ikazı bunları gaflet ve dalalet uykusundan acaba uyandırır mı?

*Gebermek istemezsen, yoksa izmihlâl için niyyet,
"Şu vahdet târumâr olsun!" deyip saldırma İslâm'a;
Uzaklaşsan da îmandan, cemâ'atten uzaklaşma.
İşit, bir hükm-i kat'î var ki istînâfa yok meydan:
"Cemâ'atten uzaklaşmak, uzaklaşmaktır Allah'tan.
Nedir îman kadar yükselterek bir alçak ilhâd,¹
Perîşân eylemek zâten perîşan olmuş âhâdî?
Nasıl yekpâre milletler var etrâfında bir seyret?
Nasıl tehvîd-i âheng eyliyorlar, ibret al, ibret!*

---

¹ İrkçılık yaparak Müslüman milleti bölüp parçalamak, dolayısıyla yok olmalarına sebep olmak, Akif'in yanında "ilhâd"dır. Lügatlerde "ilhâd": Dinden çıkmak. Dinsizlik. Dinden dönmek. Allahın varlığına, birliğine inanmamak. İmânsızlık manalarına gelir.

İrkçı Bel'am'ların Çirkin Fetvaları

İslam kadar ayrılığa, bölünme ve parçalanmaya, dolayısıyla ırkçılığa karşı bir din ve düşünce yoktur. Peygamber Efendimiz (Aleyhi's Salatu ve's Selam) ırkçılığı lanetlemiş, "ırkçılık için savaşan bizden değildir" demiş, bu uğurda savaşanları cahiliyye – küfür - üzere ölmekle tehdit etmiştir. Bunları yukarıda gördük.

Bu dini inslara kim anlatacak?

Hiç şüphesiz Peygamber makamına oturarak onun mirasını alan alimler. Onlar bu toplum için olmazsa olmaz zümredirler ve dünyanın kıvamı onlara bağlıdır.¹ Onlar, toplumun bozulmaması için tuz gibidirler. Peki ama her şeyi bozulmaktan koruyan tuzun kendisi bozulmuş ise ne olacak?

Hiç şüphesiz olmasın, kıyamet kopacaktır. Evet, Peygamber Efendimizin (s.a.v.) ihbarı var, kıyametten önce ilim kaldırılacak. Bu alimlerin ölmesi, yerine cahillerin geçmesi ile olacak. Çünkü onlar İslam diye batıla fetva verecek, halk da onlara uyacak, sapacak ve saptıracaklardır.

Bunları niçin mi söylüyorum?

Çok güvendiğimiz bazı Doğulu alimlerden duyduğumuza göre Güney Doğuda ve Kuzey Irak Kürt bölgesinde yaşayan bir çok medrese alimleri, şu ya da bu sebepleri öne sürerek malesef ırkçı olmuş, Kürt İrkçılarına, yani Kürtçülere destek vermişlerdir.

---

¹ Konu hakkında bkz. Cemal Nar, Alimin Önderliği, Ukde y. Cemal Nar, İlim Ve Özgütlük, Toprak y.

Hatta Peygamber Efendimiz (Aleyhi's Salatu ve's Selam) "Yarım kelimeyle de olsa bir adamın öldürülmesine sebep olanın, katillik günahını aynen yükleneceğini" ifade eden hadislerinden çekinmeden, ırkçılık yolunda terör estirerek adam öldürmeye "caizdir" diye fetva verecek kadar, değil sadece Müslümanlıktan, aynı zamanda akıl, mantık ve iz'andan, yılanın kavından çıktığı gibi sıyrılıp çıkmış mel'unlar hoca kisvesinde dolaşmaktadırlar.

Oysa Allah Teala insan öldürmek hakkında bakınız ne buyuruyorlar: "Kim, bir cana kıymamış veya yeryüzünde fesat çıkarmamış birisini öldürürse, bütün insanları öldürmüş gibidir. Kim de birisinin hayatını kurtarırsa, bütün insanların hayatını kurtarmış gibi olur..."¹

İslâm alimleri, "kâtil için tevbe var mıdır?" meselesinde münakaşa ederler. İbnu Abbas örneğinde olduğu üzere, tevbe olmayacağına hükmedenler olmuştur. İbnu Abbas (radiyallahu anhümâ), böyle bir katile "Sen bir bardak soğuk su iç, artık cennete gidemezsin" demiştir.

Muaviye İbnu Ebi Süfyan (radiyallahu anh) anlatıyor: "Resulullah (aleyhissalâtu vesselâm) buyurdular ki: "Her günahı Allah'ın mağfiret buyurması muhtemeldir. Ancak bilerek mü'mini öldüren veya kâfir olarak ölen kimse hariç..."²

Büreyde (radiyallahu anh) anlatıyor: "Resulullah (aleyhissalâtu vesselâm) buyurdular ki: "Mü'minin öldürülmesi, Allah katında dünyanın zevalinden daha büyük (bir hâdise)dir."³

---

¹ Maide, 32

² Nesâî, Tahrîm 1, (7, 81).

³ Nesâî, Tahrîm 2, (7, 83)

Ebu'l-Hakem el-Becelî anlatıyor: "Ebu Hüreyre ve Ebu Said (radiyallahu anhümâ)'i dinledim. Resulullah (aleyhissalâtu vesselâm)'ın şöyle söylediğini müzâkere ediyorlardı: "Eğer semâ ve arz ehli bir mü'minin kanına (haksız yere dökmede) iştirak etselerdi, Allah her ikisini birden cehenneme atardı."¹

Ancak, Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat ulemâsı, çoğunluk itibariyle, "Kâtilin durumu Allah'a kalmıştır, dilerse affeder" diye hükmetmiştir. Onlar bu hükme giderken, Ashabın, Furkan suresine bakarak,² "Kâtile cehennem vacib olmuştur (tevbesi yoktur)" diye hükmettikleri bir sırada, "Allah kendisine şirk koşmayı mağfiret etmez. Bunun dışındaki günahları dilediğinden mağfiret eder..."³ mealindeki ayetin inzal buyrulmasını te'yid eden rivayeti esas almıştır. Bu hükmü te'yid eden başka rivayetler de mevcuttur. Bunlardan biri de "doksan dokuz kişiyi öldürdükten sonra günahından tevbe imkanı arayan İsrailî zâtın affıyla ilgili" kıssadır.⁴

Tirmizî, Abdullah İbnu Ömer (radiyallahu anhümâ)'den rivayet eder: "Dünyanın tamamının zeval bulması, Allah nazarında bir Müslümanın haksız yere öldürülmesinden daha

---

¹ Tirmizî, Diyat 8, (1398)

² İlgili ayetler şunlardır: ""Onlar Allah'ın yanısıra başkalarını da ilah edinip onlara kulluk etmezler. Allah'ın haram ettiği bir cana haksız yere kıymazlar ve zina etmezler. Kim bu günahları işlerse cezasını görür. O kimse kıyamet günü kat kat azaba uğrar. Hor ve hakir olarak o azabın içinde ebediyyen kalır." (Furkan, 68-69)

³ Nisa, 48

⁴ Bkz. İbrahim Canan, Kutub-i Sitte Tercüme ve Şerhi, Akçağ Yayınları: 14/131-133.

hafiftir." Bu mânayı te'yid eden hadisler çoktur.¹ Bir tanesi az önce geçmişti.

İbnu Mes'ud (radıyallahu anh) anlatıyor: "Resulullah (aleyhissalâtu vesselâm) buyurdular ki: "Yeryüzünde haksız yere öldürülen bir insan yoktur ki kâtilin günahından bir misli Hz. Adem'in ilk oğluna (Kabil'e) gitmemiş olsun. Çünkü o, haksız öldürme yolunu ilk açandır."²

Buradan anlaşılıyor ki, bir insanın haksız yere öldürülmesine teşvik eden, fetva veren, öğreten katilin günahına ortak olur. Çünkü meşhur kaidedir; "hayra veya şerre delalet eden, aynen yapan gibidir."

PKK ve başka terör örgütlerine masum insanları öldürebilecekleri fetvasını veren sözde alim ve hocalara ne denir?

"Zalimler için yaşsın cehennem."

PKK niçin öldürüyor? Allah için mi? Değil! Öyleyse nasıl fetva verilir buna?

Şu hadise bir bakın ve hükmünüzü verin allah aşkına: "İbnu Mes'ud (radıyallahu anh) anlatıyor:

"Resulullah (aleyhissalâtu vesselâm) buyurdular ki: "(Kıyamet günü) bir adam bir başkasının elinden tutmuş olarak gelir ve:

---

⁵ Bkz. İbrahim Canan, a.y.

² Buhârî, Diyât 2, Enbiya 1, İ'tisam 15; Müslim, Kasâme 27, (1677); Tirmizî, İlm 14, (2675); Nesâî, Tahrim 1, (7, 82).

"Ey Rabbim! Bu, beni öldürdü!" der. Aziz ve celil olan Allah da:

"Onu niye öldürdün?" diye sorar. Adam:

"İzzet senin için olsun diye öldürdüm!" der. Rab Teâla:

"İzzet benim içindir!" buyurur. Bir başka adam da bir başkasının elinden tutmuş olarak gelir ve:

"Ey Rabbim! Bu, beni öldürdü!" der. Aziz ve Celil olan Allah:

"Onu niye öldürdün?" diye sorar. Adam:

"İzzet falancanın olsun diye öldürdüm!" der. Rab Teala:

"İzzet falancanın değildir!" buyurur. Adam (öbürünün) günahıyla döner." ¹

İyi bilinsin ki ırkçılık ve sosyalizm, Marksizm, Leninizm, Maoizm, Kemalizm ve sair beşeri ilke ve ideolojiler din değildir, şariat değildir ve "izzet Allah için olsun" diye bir amaçları yoktur. Onlar İslam'ı amaçlamamaktadırlar. Fetva ile bunların işi ne Allah aşkına?

Hani dedik ya, meşhur meseldir; her şeyin kokmasını tuz önlermiş. Peki ya tuz kokarsa?

Bırakın Kuzey Irak'ı, bu topraklarda bile, daha önceleri "Yeryüzünde devlet olarak Müslümanların tek yüz akı bir İran kalmıştır. O'nu büyük şeytan ABD ve Siyonistlere karşı

---

² Nesâî, Tahrim 2, (7, 84)

savunmalıyız. Bu bir dini vecibedir” dediklerini kulaklarımla duyduğum kimi Kürt hocalar, lanet ırkçılığın etkisinde kalarak, İran’ın PEJAK ve PKK yı bombalamasına kızdıklarından, “Amerika ile bir olup Tahran’ı bombalayacağız” diyecek kadar Allah’tan korkmaz, kulundan utanmaz bir sersemliği sergiler olmuşlardır. Irkçılık insanı böyle alçaltır işte. Maalesef bölgenin en korkunç tehlikesi de, bu tip ırkçıların hoca sıfatıyla kendilerine inanan ve güvenen halkı kandırmaları olmuştur.

Daha önceleri Seyyid Kutup ve benzeri İslam düşünürlerinin kitaplarını okuyan ve “İslam dışı bir yönetimi desteklemek küfürdür” diyen ve bu yüzden Türkiye’deki partilere oy vermeyen bu tip akıllarını ırkçılıkla bozmuş “hoca” lakaplı zavallılar, şimdi Amerika güdümünde laik, sosyalist bir devlet kurmaya çalışan Talebani, Barzanî ve benzerlerine, tıpkı Öcalan’a yaptıkları gibi alkış tutmakta ve desteklemektedirler. Türkiye’de sosyal demokratlara, ya da demokratik solculara sıcak bakmayanlar, kuzey Irakta böyle sosyalist bir oluşuma alkış tutuyorlarsa, veya PKK’nın bu ülkede “Sosyalist Kürdistan” kurması kuruntusuna fetva verip destekliyorlarsa, bunun altında bırakın dini imanı, acaba akıl ve iz’an var mıdır dersiniz?

İşte ırkçılık öyle mel’un bir düşüncedir ki, hisler akılları bürüyor ve bu batıl heyecan insanda dinin, aklın ve sosyolojinin bütün kanunlarını sanki iptal ediyor. Biz de nice din tahsili görmüş, bu cahiliye asrında dine, imana, insanlığa hizmetini beklediğimiz arkadaşlarımızı, hatta etrafta el öptürerek dolaşan güya “muktedâ bih”, güya “şeyh, mürşit”, güya “kanaat önderi” geçinenleri, sözlü uyarı, nasihat ve tavsiyelerden, hatta son bir îkaz olur düşüncesiyle kalbî ve hissî uzaklaşmalardan sonra, baktık ki bunların hiçbir faydası yok, sırf ırkçılıkları yüzünden onları “Allah rızası için” terkettik.

Kaybettiğimiz insanlara, potansiyellere, emeklere ve enerjilere içimiz sızlayarak, kalbimiz parçalanarak, benlik ve şeytaniyete lanetler ederek maalesef terk etmek zorunda kaldık o insanları. Bugün tövbe ettiklerini bilsek, belki yine kucaklarız, ama onlar şeytanın yollarına saptıkları sürece, dostluklarımızdan teberrî ettik, şeytan görsün yüzlerini. Yine de islahlarına dua ederiz.

Herhalde Mehmet Akif de bunun gibi insanlar ve olaylar için söylemiştir:

*Fırka, milliyet, lisan namıyla daim ayrılık
En samimi kimseler arasında ciddi açık...
Enseden arslan kesilmek , cepheden yaltak kedi
Müslümanlık bizden evvel böyle zillet görmedi...*

Korkunç Bir İhanet

Kuzey Irakta Amerika ayısıyla aynı çuvala girmiş o zavallılar, Amerika oraya ayak basar basmaz, o kafirlere kılavuzluk yaparak, önce oralardaki samimi Müslüman Kürt kardeşlerini, kardeşlerimiz olan “Ensaru’l İslam” ve benzeri oluşumları bombalayarak ve kurşunlayarak şehit ettiler. Onlar Kürt değil miydi Ey sersem Kürtçüler!

İrkçı, laik ve sosyalist Kürtler, Amerika silahları ve desteğiyle İslamcı Kürtleri öldürürken, bizim mollalar ağlayacakları yerde, öldürülenlerin yanlışlıklarını anlatıyorlardı. Şimdi, “Kuzey Iraktakiler PKK yı durdurmalıdırlar” denince, “Kürt Kürdü vurmaz” diyorlar.

Peki, Amerika ile bir olarak İslamcı Kürtleri nasıl vurmuşlardı peşmergeler ve PKK'lılar? Bu alçaklığa ne diyecekler?

İrkçilik ve asabiyetin her çeşidini önleyecek din ve onu tebliğ ederek öğretecek olan hocalar iken, hocalar dini bu yeryüzünün en ilkel, en basit, en saçma, en kötü ve en bozguncu fikrine alet ederlerse, bu fitnenin önü zor alınır demektir.

Aklı olan herkes, şöyle bir durup, yeniden düşünmelidir. Bunu önce kendini alim zannedenlerden beklemek boşuna değildir umarım. Zannedenler diyorum, çünkü gerçek alimler, hayatları pahasına da olsa dinden ve imandan asla ayrılmazlar ve dini tağyir ve tahrif etmez, yani değiştirmez ve bozmazlar. Hele hele dini küfre asla alet etmezler...

Bu coğrafya yaralı bir coğrafyadır. Çok badireler atlattı. Bu ırkçı fitne dalgasını da atlatır Allah (azze ve celle) ın izniyle. Ama buradan korkunç bir utanç kalır geriye. O da insanlara doğru yolu göstermesi gereken hocaların, kafirler önderliğindeki eğri yolu gösterme utançları. İslam alimleri bu zamana kadar böyle bir ihaneti – istisnalar kaideyi bozmaz - yapmamışlardı. Çok korkunç bir ihanettir bu!

Amerika ve Avrupa kafirlerinin Müslümanları daha da küçük devletlere bölme ve güçsüz kılma planlarını bilmeyen yok. Bu onlar açısından normaldir. Çünkü onlar, düşmanlarının zayıf ve güçsüz olmalarını ister. Herkes düşmanına karşı ister bunu. Asıl buna alet olan yerlilere, bizden olanlara yazıklar olsun...

Haber şöyle devam ediyor: "İkinci olarak NATO askerleri Irak'taki iç savaşın hala barış içinde olan, istikrarlı ve yarı demokratik parçasına (Irak'ın kuzeyine) yayılmasını önler."

Irak'ın kuzeyindeki NATO gücünün ayrıca gerektiğinde ülkenin diğer bölgelerinde kullanılmak üzere tutulabileceği ileri sürülen raporda, benzer operasyonların Kuveyt'ten yapılmasının daha zor olacağına dikkati çekildi."

Tarihte binlerce kez yaşanmıştır. ABD bölgede işi bitene kadar kendisine yardımcı ahmaklar arar ve onlara mavi boncuklar dağıtır. Kesesinden ne çıkıyor, "ark altından bostanlık da bağışlar." Abisine güvenerek mahalle çocuklarına caka satan küçükler gibi Amerika'ya güvenerek etrafa kabadayılık taslayan çocuk kalmış büyükler, bir gün ABD oralardan giderse, yine etraflarındaki komşularıyla baş başa kalacaklardır. Bu akılları büyümemiş çocuk ruhluların bunu hesaplamaları gerekmez mi?

Bazıları "kaygı değil. ABD buradan giderken bize bütün silahları bırakacak. Biz de İsrail gibi güçlü olacağız" diyebilirler. Unutmasınlar ki Kürtler müslümandır. Hiçbir zaman Yahudiler gibi arkalarında sürekli destek bulamazlar. İş bitince işleri de bitmiştir. Silahlara gelince, kullanacak adam olamayınca ve arkası da gelmeyince, başa bela olur o silahlar...

Çare, cehaletten kurtulma, yani kendi dinimizi, kültürümüzü, tarihimizi iyi bilme, kardeşlik hak ve hukukunu gözetme, her türlü ayırmacılık ve ırkçılıktan uzaklaşma, hata ve kusurlara af ve musamaha ile yaklaşma, faydasız münakaşalardan kaçma ve sabırla çalışma, çabalama, gayret etmedir. Laf değil, iş üretmedir. Hareket berekettir. Her şeyi temizleyen suyun bile durgun olup akmadığında kokuştüğünü görmek bize ibret olmalı değil mi?

Yine Mehmet Akif'e kulak verelim isterseniz:

*Ey millet-i merhûme, güneş battı... Uyansan!
Hâlâ mı, hükûmetleri, dünyâları sarsan,
Seylâbelerin sesleri, âfâkın enîni,
A'sâra süren uykun için gelmede ninni
Efrâdı hemen milyar olur bir sürü akvâm,
Te'mîmin-i bekâ nâmına eyler durur ikdâm.
Bambaşka iken her birinin ırkı, lisânı,
Ahlâkı, telâkkîleri, iklimi, cihânı,
Yekpâre kesilmiş tutulan gâye için de,
Vahdetten eser yok bir avuç halkın içinde!
Post üstüne hem kavgaların hepsi nihâyet,
Hâlâ mı boğuşmak Bu ne gaflet, ne rezâlet!
Hürriyeti aldık! dediler, gaybe inandık;
Eyvah, bu baziçede bizler yine yandık!
Cem iyyete bir fırka dedik, tefrika çıktı;
Sapsağlam iken milletin erkanını yıktı.
Turan İli namıyla bir efsane edindik;
Efsane, fakat gaye! deyip az mı didindik
Kaç yurda veda etmedik artık bu uğurda
Elverdi gidenler, acıyın eldeki yurda!*

Sonsöz

İçinde yaşadığımız dünya ve zaman diliminde ırkçılık hala insanlığın en büyük sorunlarından birisi olarak varlığını sürdürmektedir. Bunun bizim coğrafyamızda da olması doğrusu biz Müslümanlar için bir ayıptır. Çünkü İslam bu illetin belini kırmıştı. Ama nasıl oldu da çok yakın bir zamanda, daha Emevîler zamanında yeniden canlandı, o da hayret doğrusu.

Bize göre bunun sebebi eğitilmemiş insandır. Ten kafesindeki insan nefsi önce “emmare”dir. Yani “kötülüğü emredicidir”. Din, ahlak, kanun, kural tanımadan keyfince yaşamak ister. Zevkleri, şehvetleri, duyguları kendisini nereye sürüklüyorsa, oraya gider.

İşte ırkçılık da eğitilmemiş insanın içinde yaşayan bir izzet ve şeref, iftihar ve öğünme duygusudur. Fakat bu duygular din, ilim, ahlak, sanat, kültür, medeniyet ve ictimaiyyatın meselelerini halletmek gibi yüceliklerdeki başarıdan kaynaklanırsa çok yerindedir ve insana haklı bir izzet, şeref ve mutluluk verir. Ya hiç de kendi elinde olmayan bir takdir ile herhangi bir ırktan olmada ne izzet ve şeref, veya tam tersi vardır? İnsan niçin kendi iradesi dışında gerçekleşen bir durumdan dolayı övünsün veya dövünsün? Bunda akıl ve mantık var mıdır?

Biz bu kitapta ırkçılığı İslam açısından tanıtmaya ve eleştirmeye çalıştık. Ama asıl amacımız yaşadığımız günlerdeki soruna dikkat çekmek idi. Bu yüzden bu konuyu çok uzatmadık. Bizce bu kitapta verilen İslamî bilgiler, ırkçılığı mahkm etmeye yeter. Ancak dinimizin bu konuda söyleyeceği daha çok Şeyler vardı. Onları es geçemedik elbette. Kur'an ve sünnet açısından ırkçılık ve asabiyet üstüne büyük iki kitap yazdık. Orada konuyu İslam açısından daha geniş olarak inceledik. Okuyucularımız onları da okuyabilirler.

Tekrar emeği geçenlere teşekkür ederken son sözümüzü söyleyelim: Hamd-u senalar olsun âlemlerin rabbi Allah Teâlâ'ya.

Kaynaklar

Kitaplar

- Abdulkadir Badıllı, Bediüzzeman Said Nursi, I. 111, timaş y. İst. 1990 c 1 s. 273
- Acluni, İsmail b. Muhammed, Keşf'ül Hafa ve Müziyl'ül İlbas, 1-2 Dar-u İhya-it Turas'il Arabi, Beyrut 1351 h.III. baskı.
- Cemal Nar, İslam'da Devlet Ve Siyaset, Toprak y. İst. 2007
- Cemal Nar, Alimin Önderliği, Ukde y. Kahramanmaraş, 2006
- Cemal Nar, İmanın Kıymeti ve Korunması, Toprak y. İst. 2008
- Cemal Nar, İlim ve İktidar, Toprak y. İst. 2007
- Cemal Nar, İlim Ve Özgürlük, Toprak y. İst. 2008
- Cemal Nar, İnançta Kirlenme, Toprak y. İst. 2008
- Cemal Nar, İnançta Arınma, Toprak y. İst. 2008
- Cemal Nar, Hak Batıl Mücadelesi- Yazmadır Henüz Basılmadı.
- Hilmi Ziya Ülken, Türkiyede Çağdaş Düşünce Tarihi, Seiçuk y. İst. 1966.
- İbrahim Canan, İslam Işığında Anarşi, Cihan y. 2. Baskı, İst. 1984
- Canan, İbrahim Prof. Dr. Kütüb-ü Sitte Muhtasarı Tercüme ve Şerhi 1-18 Akçağ 1. Baskı Ankara.
- Kur'an-ı Kerim
- Komisyon, Kütüb-ü Tis'a, Çağrı y. İst, 1981
- Mehmet Akif Ersoy, Safahat.
- Muhammed b. Muhammed b. Süleyman Rudanî, Cem'ul Fevaid; Büyük Hadis Külliyyatı 1-5 ter. Naim Erdoğan, İz y. İst. Ty
- M. Ertuğrul Düzdağ, Türkiye'de İslam Ve Irkçılık Meselesi, Türdav, İst. 1983.
- M. Serhan Tayşi, Ali Emiri izinde, Timaş y. İst. 2009.
- Mustafa A. Nevin, İslam Siyasi Düşüncesinde Muhalefet , ter. Vecdi Akyüz, İz .y. İst.1990.
- Suat Yıldırım, Kur'an-ı Kerim Meali.
- Şamil İslam Ansiklopedisi "İrkçılık" md.

TDV İslam Ansiklopedisi, İst. 2001.

Yüksel Kanar, Batının Doğusu, Kitabevi y. İst. 2006.

Dergiler

Kadir Canatan, Said Nursi'nin Demokratik Toplum Tasavvuru,
Köprü Dergisi, Yaz 2010 Yaz 2010 Sayı 111.

İnternet Siteleri

<http://www.arastiralim.com/kuzmanin-hikayesi.html>

http://www.habervaktim.com/haber/200048/tesettur_seferberligi_rahatsiz_etti.html Yusuf Gezgin,

<http://www.yusufgezgin.com/turkculerle-kurtculerin-mukayesesi/>

http://www.ihlassondakika.com/gazete_baslik_detay.php?hd=414292&id=40373

http://www.belgenet.com/arsiv/sozlesme/aas_122.html
(15.10.2011)

<http://www.rojname.com/show-all-last-minute-news.php?nuce=10571>

<http://www.haber7.com/haber/20101108/Ozal8217in-kuyugu-var-mi-diye-bakanlar.php/reklam.php>

[http://haber.ekolay.net/Haber/2908/813678/canakkalede-askerlerin-cogu-arapti.aspx;](http://haber.ekolay.net/Haber/2908/813678/canakkalede-askerlerin-cogu-arapti.aspx)

<http://www.timeturk.com/tr/2011/10/17/osmanli-araplarinin-birinci-dunya-savasi-ndaki-sirlari.html>

<http://www.harbiforum.org/genel-kultur/85228-canakkale-savasinda-sehit-dusen-askerlerin-illere-gore-dagilimi.html>

<http://yenisafak.com.tr/diziler/arap/index.html>

<http://siyaset.milliyet.com.tr/-yerel-yonetimlere-ozerklik-vaadi-ak-parti-de-de->

[var/siyaset/siyasetdetay/27.05.2011/1395375/default.htm](http://siyaset.milliyet.com.tr/27.05.2011/1395375/default.htm)

Yazanlar, Hüsamettin İNAÇ, Yrd.Doç.Dr., Dumlupınar Üniversitesi ĐĐBF Kamu Yönetimi; Feyzullah ÜNAL, Arş. Grv.

Gazi Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü .

[https://docs.google.com/viewer?a=v&q=cache:0lq8ai8twXwJ:sbe.dpu.edu.tr/17/1-](https://docs.google.com/viewer?a=v&q=cache:0lq8ai8twXwJ:sbe.dpu.edu.tr/17/1-24.pdf+Yerel+Y%C3%B6netim+ve+%C3%96zerklik&hl=tr&gl=tr&pid=bl&srcid=ADGEESjeUmZjhcwL7RaxZ1HYTYq9-_IpH2D8TM7bOpUCbqwRz9NgyPsL2efNh8HIPWmCxx1jSKVui-RZDDo5ReEmR-8C4qHmdJMH0u6rwyvoidlMilx2-EvZOiA8oV5kgnNop58AVkDd&sig=AHIEtbRVqpHau3AgKZGzZg3-VswXgCuGtg&pli=1)

[24.pdf+Yerel+Y%C3%B6netim+ve+%C3%96zerklik&hl=tr&gl=tr&pid=bl&srcid=ADGEESjeUmZjhcwL7RaxZ1HYTYq9-](https://docs.google.com/viewer?a=v&q=cache:0lq8ai8twXwJ:sbe.dpu.edu.tr/17/1-24.pdf+Yerel+Y%C3%B6netim+ve+%C3%96zerklik&hl=tr&gl=tr&pid=bl&srcid=ADGEESjeUmZjhcwL7RaxZ1HYTYq9-_IpH2D8TM7bOpUCbqwRz9NgyPsL2efNh8HIPWmCxx1jSKVui-RZDDo5ReEmR-8C4qHmdJMH0u6rwyvoidlMilx2-EvZOiA8oV5kgnNop58AVkDd&sig=AHIEtbRVqpHau3AgKZGzZg3-VswXgCuGtg&pli=1)

[_IpH2D8TM7bOpUCbqwRz9NgyPsL2efNh8HIPWmCxx1jSKVui-RZDDo5ReEmR-8C4qHmdJMH0u6rwyvoidlMilx2-](https://docs.google.com/viewer?a=v&q=cache:0lq8ai8twXwJ:sbe.dpu.edu.tr/17/1-24.pdf+Yerel+Y%C3%B6netim+ve+%C3%96zerklik&hl=tr&gl=tr&pid=bl&srcid=ADGEESjeUmZjhcwL7RaxZ1HYTYq9-_IpH2D8TM7bOpUCbqwRz9NgyPsL2efNh8HIPWmCxx1jSKVui-RZDDo5ReEmR-8C4qHmdJMH0u6rwyvoidlMilx2-EvZOiA8oV5kgnNop58AVkDd&sig=AHIEtbRVqpHau3AgKZGzZg3-VswXgCuGtg&pli=1)

[EvZOiA8oV5kgnNop58AVkDd&sig=AHIEtbRVqpHau3AgKZGzZg3-VswXgCuGtg&pli=1](https://docs.google.com/viewer?a=v&q=cache:0lq8ai8twXwJ:sbe.dpu.edu.tr/17/1-24.pdf+Yerel+Y%C3%B6netim+ve+%C3%96zerklik&hl=tr&gl=tr&pid=bl&srcid=ADGEESjeUmZjhcwL7RaxZ1HYTYq9-_IpH2D8TM7bOpUCbqwRz9NgyPsL2efNh8HIPWmCxx1jSKVui-RZDDo5ReEmR-8C4qHmdJMH0u6rwyvoidlMilx2-EvZOiA8oV5kgnNop58AVkDd&sig=AHIEtbRVqpHau3AgKZGzZg3-VswXgCuGtg&pli=1) (15.10.2011)

<http://www.sorularlailamiyet.com/article/12754/allah-dinini-bazen-zalimlerin-eliyle-yceltir-seklindeki-szn-kaynagi-nedir-neyi-ifade-ediyor.html>

http://www.bugun.com.tr/haber_detay.asp?haberID=46528

.

http://tr.wikipedia.org/wiki/Abdullah_%C3%96calan#cite_note-2

